

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΗΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΒΗΒΗΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν ἀγγεγραμμὸν, ἀληθεὶς παρασχόν ἐς τὴν χάραν διηρησάμενον, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀναγνωσμὸν ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησίᾳ δραχμῶν 100. Ἐξέμνηνος δραχ. 55. Τριμήνιος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γινώσκια διατημ. 50. Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἄν γένει ἑν ἑλλαν Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξέμνηνοι καὶ Τριμήνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην οἰουθῆτος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐβριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 38ος.

Ἀθήναι 26 Σεπτεμβρίου 1931

Ἔτος 53ον.—Ἀριθ. 43

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΚΑΡΑΒΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ALPHONSE DAUDET

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Τὴν πρώτη μέρα ποὺ ἤσουνα καλύτερα, βρῖσκω εὐκαιρία καὶ πηγαίνω καὶ τοὺς φέρνω στὸ σπίτι μου, ὅπου μένουν τώρα καὶ θὰ μείνουν ὡς νὰ ταχτοποιηθοῦν οἱ δουλειές τους.

— Δὲν εἶν' ἔτσι, Λουβῶ;

— Ὅλοι εἶναι δακρυσμένοι, καὶ παρ' ὅσες τίς διαταγές τοῦ γιατροῦ, τὰ δυὸ χέρια τοῦ Γεώργου βγαίνουν ἀπ' τὶς κουβέρτες, κι' ὁ κὺρ-Μωζὲν νοιώθει ἕνα φιλι ὅπως ποτὲ ὡς τώρα δὲν ἔχει νοιώσει, ἕνα ἀλλήθινὸ φιλι στοργικοῦ παιδιοῦ.

— Ὑστερα, ἐπειδὴ ἀκόμα δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ μετακινηθῇ ὁ Γεώργος, τὰ κανονίζουν ἔτσι:

Ἡ Δίνα θὰ μείνῃ κοντὰ τοῦ νὰ τοῦ κρατᾷ συντροφιά. Ἡ κυρὰ Λουβῶ θὰ μείνῃ στὸ σπίτι μὲ τὰ μικρά. Ὁ μάρμπα-Λουβῶ θὰ ἐπιστατήσῃ σὲ μιὰ δουλειὰ ποὺ ἔχει ἀναλάβει ὁ κὺρ-Μωζὲν. Ὅσο γιὰ τὸν τελευταῖο, αὐτὸς φεύγει γιὰ τὸ Κλαμεσὺ.

Πάει νὰ βρῇ κάτι φίλους τοῦ καρβοκὺρηδες, ποὺ ἀσφαλῶς θὰ ἔχουν ἀνάγκη, ἀπὸ ἕνα καλὸ καπετάνιο, σὰν τὸν μάρμπα-Λουβῶ.

Σὲ λίγο φεύγουν ὅλοι, κι' ὁ Γεώργος μένει μόνος μὲ τὴ Δίνα στὸν ἔρημο θάλαμο.

Εἶναι ἄνθιστασμένος.

Εὐλογεῖ τὴν ἀρρώστεια του, εὐλογεῖ τὸ πούλημα τῆς «Ὁραίας Νιβεργαίτζας», εὐλογεῖ ὅσες τίς ἀρρώστειες καὶ ὅλα τὰ πούληματα τοῦ κόσμου.

— Θυμᾶσαι Δίνα, ὅταν κρατοῦσα τὸ τιμόνι, καὶ σὺ ἐπιπρηνὲς τὸ κέντημά σου καὶ καθόσουνα κοντὰ μου;

Ἡ Δίνα θυμᾶται τόσο καλὰ, ποὺ ἕνα κῶμα αἱματος βράζει

τὰ μάγουλά της, καὶ χαμηλώνοντας τὰ μάτια της, ψιθυρίζει.

— Ναι.

Γιατὶ τώρα δὲν εἶναι πιὰ παιδιὰ.

— Ἐλα νωρίς αὐριο, Δίνα, καὶ μείνε ὅσο ἀργότερα μπορεῖς.

Θυμοῦνται τὰ παιδικὰ τους χρόνια, ὅταν ἦταν μικρὰ παιδιὰ καὶ τρώγανε ἀπὸ ἕνα πιὰτο ἀκόμη.

— Ἀ, οἱ παιδικὲς ἀναμνήσεις!

Ἀκούγοντάς τους κανεὶς θὰ νόμιζε πὼς ἔχει νὰ κάνῃ μὲ τίποτα γέρους ὀδοντάρηδες, ποὺ δὲν περιμένουν πιὰ τί-

ποτα ἀπ' τὴ ζωὴ καὶ ποὺ ζοῦν μὲ τίς ἀναμνήσεις.

Δὲν ὑπάρχει ἄραγε καὶ τὸ μέλλον, δὲ μπορεῖ κι' αὐτὸ νὰ τοὺς κρύβῃ χαρὲς;

Ναί, ὑπάρχει, καὶ τὸ συλλογίζονται συχνὰ κι' ὅς μὴ μιλᾶν ποτὲ γι' αὐτό. Δὲν εἶν' ἐξᾴλλου ἀπαραίτητα νὰ φτιάγῃ φράσεις γιὰ νὰ μιλήσῃ κανεὶς μερικὰ βλέμματα, λένε πολὺ περισσότερα ἀπ' τὰ λόγια.

Ὁ Γεώργος κι' ἡ Δίνα μιλάνε δὴν τὴν ἡμέρα αὐτὴ τὴ γλώσσα, ἴσως γι' αὐτὸ νὰ μένουν τὸν περισσότερο καιρὸ σιωπηλοί.

Γι' αὐτὸ χωρὶς ἄλλο κι' οἱ μέρες περνᾶνε τόσο γρήγορα. Ἐνας δόκιμος μήνας κύλησε, χωρὶς νὰ τὸν καταλάβουν, κι' ἔφτασε ἡ ἡμέρα ποὺ ὁ γιατρός ἔδωσε στὸ Γεώργο τὴν ἐλευθερία του.

Ὅ, τι εἶχε γυρίσει κι' ὁ κὺρ-Μωζὲν ἀπ' τὸ ταξίδι του.

Φαντάζεσθε τὴ χαρὰ του, ποὺ τοὺς βρῖσκει ὅλους μαζί. Κι' ὅταν ὁ φτωχὸς μάρμπα Λουβῶ γυνάτος ἀγωνία τὸν ρωτᾷει.

— Αἱ, τί θὰ γίνῃ; Μὲ χρειάζονται;

Ὁ κὺρ-Μωζὲν δὲ μπορεῖ νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια του.

Σὲ χρειάζονται, λέει; Ἰσά-ἴσα εἶπα ἀγόρασαν ἕνα κινουόριο καράβι κι' ἔχουν ἀνάγκη ἀπ' ἕνα καλὸ καπετάνιο σὰν καὶ σένα.

— Ποιοί;

— Τί σὲ μέλει!

Ὁ μάρμπα-Λουβῶ εἶναι τόσο χαρούμενος, ποὺ δὲν σκέπτεται νὰ ρωτήσῃ τίποτα περισσότερο.

Τὴν ἄλλῃ μέρα, παίρνουν ὅλοι τὸ δρόμο γιὰ τὸ Κορμπι-νὸ, χωρὶς νὰ ξέβρουν τίποτ' ἄλλο.

Τὴ χαρὰ ὅμως τοὺς περιμένει φτάνοντας!

(Τὸ τέλος τοῦ ἐρχόμενου)

ΒΑΣΟΥΛΑ ΜΠΟΥΡΝΙΑ

Ἡ κουνουπιέρα ἀνασηκώνεται κι' ὁ Γεώργος ἀντικρύζει ὅλα τὸν τάγαλημένα πρόσωπα... (Σελ. 499, στ. γ')

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΣΑΚΕΤΗΡ

ΠΟΙΟΣ ΑΝΤΙΦΟΛΟΣ ΚΑΙ ΠΟΙΟΣ ΔΡΟΜΙΟΣ;

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
Η ημέρα αυτή της χάρις δε φάνηκε μεγάλη ευνοια στον Αίγαίο, γιατί βέβαια ήταν μικρή ή πιθανότατα να βρεθούν τα τριάντα τάλαντα. Έτσι αβούρητος και χωρίς ελπίδα, ακολούθησε το φύλακά του στους δρόμους. Μά και την ύστατη εκείνη ώρα, που η ζωή του ήταν σχεδόν αποφασισμένη, ο Αίγαίος δὲν έπαψε ν' αναζητᾶ τούς δικούς του. "Ω, κι' αν ήξερε πώς κι' οι δύο του γιοι ήταν στην Έφεσο!

Τὰ παιδιά του Αίγαίου, εκτός από τὴ μεγάλη τους ομοιότητα, είχαν και τὸ ἴδιο ὄνομα: Αντίφολος. Ἐπίσης οἱ δύο Δρόμιοι. Ὁ μικρότερος Αντίφολος, τῶν Συρακουσῶν, ποὺ ἄφησε τὸν Αἰγαίο γιὰ δὲ βρῆ τὴ μητέρα του και τὸν ἀδελφὸ του, ἔτυχε νὰ φθάσῃ στὴν Έφεσο μετὰ τὸ σκλάβο του Δρόμιο τὴν ἴδια ἐκείνη μέρα. Ἐπειδὴ κι' αὐτὸς ἦταν ἔμπορος τῶν Συρακουσῶν, θὰ εἶχε ἴσως τὴν ἴδια τύχη μετὰ τὸν πατέρα του, ἂν ἕνας καλὸς διαβάτης δὲν τὸν πληροφόρησε τι ἔπαθε πρὸ ὀλίγου ἕνας ἔμπορος τῶν Συρακουσῶν καὶ δὲν τὸν συμβούλευε νὰ περάσῃ γιὰ ἔμπορος ἀπὸ τὴν Ἐπίδαμο. Ὁ Αντίφολος δέχτηκε βέβαια τὴ συμβουλή, ἀφοῦ, σὰ νέος, ἦταν ἀγνωστος στοὺς ἔμπορους γιὰ νὰ τὸν προδώσουν, μὰ οὐτὸ τοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ ὅτι ὁ γέρος ἔμπορος ποὺ καταδικάσθηκε, μποροῦσε νὰ ἦταν ὁ πατέρας του.

Ὁ μεγαλύτερος γιὸς τοῦ Αἰγαίου (ποὺ αὐτὸν θὰ τὸν λέμε Αντίφολο τῆς Έφesu, γιὰ νὰ διακρίνεται ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ του, τὸν Αντίφολο τῶν Συρακουσῶν) εἶχε ζήσει στὴν Έφεσο εἰκοσι χρόνια, κι' ἐπειδὴ εἶχε πλουτίσει, θὰ μποροῦσε μ' εὐκολία νὰ πληρώσῃ τὰ λύτρα τοῦ πατέρα του. Δὲν εἶχε ὅμως καμμιά ἰδέα γιὰ πατέρα, γιατί ἦταν τόσο μικρὸς ὅταν τὸν ἔβγαλαν μετὰ τὴ μητέρα του οἱ φαρᾶδες ἀπὸ τὴ θάλασσα, ὥστε δὲ θυμῶταν παρὰ ἀμυδρὰ ἐκείνη τὴν περιπέτεια. Οὐτὲ καὶ γιὰ τὴ μητέρα του ἤξερε τί ἀπέγινε, γιατί οἱ φαρᾶδες ἐκείνοι ἐχώρισαν τὰ παιδιά ἀπὸ τὴ μάννα—παρ' ὅλα τὰ κλάματα καὶ τὶς ἰκεσίες της—μετὰ σκοπὸ νὰ τὰ πουλήσουν.

Ὁ Αντίφολος κι' ὁ Δρόμιος πουλήθηκαν στὸν Μεναφώντα, ἕνα φημισμένο στρατηγὸ, ποὺ ἦταν θεῖος τοῦ ἡγεμόνα τῆς Έφesu. Ὁ Μεναφώντας αὐτὸς ἔφερε τὰ παιδιά στὴν Έφεσο, συμπάθησε τὸ μικρὸ Αντίφολο καὶ τὸν ἔκανε, ὅταν μεγάλωσε, ἀξιωματικὸ τοῦ στρατοῦ του, ὅπου ἀναδείχτηκε μετὰ τὴ γενναϊότητα του στοὺς πολέμους, κι' ἔσωσε μάλιστα καὶ τὴ ζωὴ τοῦ κυρίου του. Αὐτὸς τότε γι' ἀνταμοιβὴ τοῦ ἔδωσε γυναίκα τὴν Ἀδριάν-

να, μιὰ πλούσια ἀρχοντοπούλα τῆς Έφesu, κι' ἄλλα χρηματικὰ δῶρα. Ἐτσι ὁ Αντίφολος ζοῦσε τώρα εὐτυχισμένος μετὰ τὸν πιστὸ του πάντα σκλάβο Δρόμιο. Ἀς δοῦμε τώρα τὸν Αντίφολο τῶν Συρακουσῶν. Αὐτὸς ἀποφάσισε, ὅπως εἶδαμε, νὰ περάσῃ γιὰ ἔμπορος ἀπὸ τὴν Ἐπίδαμο. Ἐδωσε στὸ σκλάβο του Δρόμιο μερικὰ χρήματα καὶ τὸν ἔστειλε νὰ βρῆ κανένα πανδοχεῖο γιὰ νὰ φάνε τὸ μεσημέρι. Στ' ἀναμεταξύ, τοῦ εἶπε, αὐτὸς θὰ ἔκανε ἕνα περίπατο στὴν πόλη γιὰ νὰ δῆ τίς συνήθειες τοῦ τόπου.

Ὁ Δρόμιος ἦταν εὐχάριστος σύντροφος. Ὅταν ὁ Αντίφολος ἦταν στενοχωρημένος, συνήθιζε νὰ κἀνῃ κέφι μετὰ ἄλλόκοτα ἀστεία καὶ τὰ φαιδρὰ καμώματα τοῦ σκλάβου του. Ἐδινε γι' αὐτὸ στὸ Δρόμιο περισσότερη ἐλευθεροστομία ἀπ' ὅση συνήθως ἐπιτρεπόταν μετὰ τὸ κυρίων καὶ δούλων.

Ὁ Αντίφολος τῶν Συρακουσῶν στάθηκε λιγάκι, πρὶν ἀρχίσῃ τὸ γύρο τῆς πόλης σκεπτόταν τίς περιπλανήσεις του ὡς τώρα γιὰ νὰ βρῆ τὴν μητέρα καὶ ἀδελφὸ—τὸ κανένα μέρος δὲν εἶχε ἀκούσει τὴν παραμικρὴ εἴδηση, κι' ἔλεγε λυπημένα στὸν ἑαυτὸ του: «Εἶμαι σὰ μιὰ σταγόνα νεροῦ στὸν ὠκεανὸ ποῦ, γυρῶντας νὰ βρῆ μιὰ συντροφισσά της σταγόνα, χάνεται στὴν πλατεὶὰ θάλασσα». ἔτσι κι' ἐγὼ, γυρῶντας μάταια μιὰ μητέρα κι' ἕναν ἀδελφὸ, θὰ χάσω στὸ τέλος καὶ τὸν ἑαυτὸ μου».

Ἐνῶ ἀκόμα ἔφερνε στὸ νοῦ του τὰ νώφελα ταξίδια του, ὁ Δρόμιος—ὅπως ἐνόμισε—ἐπέστρεψε. Ὁ Αντίφολος μ' ἐκπληξή, πῶς γύρισε τόσο γρήγορα, τὸν ρώτησε σὲ ποῖο χᾶνι προπλήρωσε. Τώρα, αὐτὸς ποὺ εἶχε μπροστὰ του καὶ τοῦ μιλοῦσε, δὲν ἦταν ὁ δικὸς του Δρόμιος, παρὰ ὁ διδύμος ἀδελφὸς του ποὺ ζοῦσε μετὰ τὸν Αντίφολο τῆς Έφesu. Οἱ δύο Δρόμιοι κι' οἱ δύο Αντίφολοι ἔμοιαζαν ἀκόμη τόσο μεταξύ τους, ὅσο εἶπε ὁ Αἰγαίος ὅταν ἦταν μικροί. Καθλοῦ παράξενο λοιπὸν νὰ νομίσῃ ὁ Αντίφολος ὅτι ἦταν ὁ δικὸς του σκλάβος ποὺ γύρισε, καὶ νὰ τὸν ρωτήσῃ πῶς τόσο γρήγορα. Ὁ Δρόμιος ἀπάντησε:—Ἡ κυρία μου μ' ἔστειλε νὰ σοῦ πῶ νὰ ἔλθῃς νὰ γευματίσετε. Τὸ καπὸν καίει καὶ τὸ γουρουνάκι πέφτει ἀπὸ τὴ σοῦβλα, καὶ τὰ φαγητὰ θὰ κρυώσουν ἂν δὲν ἔλθῃς ἀμέσως.

— Αὐτὰ τ' ἀστεία εἶναι ἔξω ἀπ' τὴν ὥρα τους, εἶπε ὁ Αντίφολος ποὺ δὲν εἶχε καθόλου δρεξή, ποῦ ἔδωσες τὰ χρήματα; Ὁ Δρόμιος ἀπάντησε πάλι ὅτι ἡ κυρία του τὸν ἔστειλε νὰ ζητήσῃ τὸν Αντίφολο γιὰ τὸ γεῦμα.

— Ποιὰ κυρία; εἶπε ὁ Αντίφολος ἀπότομα. — Μὰ ἡ δικὴ σου, κύριε, ἀπάντησε μ' ἀφέλεια ὁ Δρόμιος.

Ὁ Αντίφολος ἄρχισε νὰ θυμῶνῃ κι' εἶπε:—Ἐπειδὴ καμμιά φορὰ σοῦ μιλοῦ με οἰκειότητα, τόλμησες ν' ἀστεϊευθῆς μαζί μου μ' αὐτὸ τὸν τρόπο; Σὲ εἶδο ποῖὸ ὅτι τώρα δὲν ἔχω τέτοια διάθεση. Ποῦ εἶναι τὰ χρήματα; Δὲν καταλαβαίνεις ὅτι εἰμαστε ξένοι ἔδῳ, καὶ πρέπει νὰ εἰσαι πιὸ προσεκτικὸς στὶς παραγγελίες ποὺ σοῦ δίνουν;

Ὁ Δρόμιος, ἀκούοντας τὸν κύριό του (ὅπως ἐνόμιζε) νὰ τοῦ λέῃ πῶς ἦταν ξένοι, νόμισε ὅτι ὁ Αντίφολος ἀστεϊεύεται κι' ἀπάντησε φαιδρὰ:—Σὲ παρακαλῶ, κύριε, πὲς τ' ἀστεία ἄμα καθήσης στὸ τραπέζι, δὲν εἶχα ἐντολὴ παρὰ νὰ σὲ ζητήσω, γιὰ νὰ φάῃς μετὰ τὴν κυρία καὶ τὴν ἀδελφὴ της ποὺ δὲν περιμένουν.

Ὁ Αντίφολος τότε ἔχασε τὴν ὑπομονὴ του κι' ἔδωσε μερικές ξυλιές στὸ Δρόμιο. Αὐτὸς ἔτρεξε ἀμέσως σπιτί κι' εἶπε τῆς κυρίας του πῶς ὁ κύριος ἀρνήθηκε νὰ ἔλθῃ στὸ τραπέζι, λέγοντας πῶς δὲν εἶχε γυναίκα.

Ἡ Ἀδριάννα φυσικὰ θύμωσε πολὺ ὅταν ἔμαθε αὐτὰ, κι' ἄρχισε νὰ φωνάζῃ ἀπρεπὰ λόγια, μὰ εὐτυχῶς ἡ ἀδελφὴ της ἡ Λουκανὴ, ποὺ ἦταν φύχραιμη, προσπαθοῦσε νὰ τὴν ἡσυχάσῃ.

Ὁ Αντίφολος τῶν Συρακουσῶν, περνώντας σὲ λίγο ἀπὸ ἕνα δρόμο, βρήκε σ' ἕνα πανδοχεῖο τὸ Δρόμιο (τὸ δικὸ του τώρα) μετὰ τὰ χρήματα στὰ χέρια νὰ παζαρεύει μετὰ τὸν ξενωδύχο, κι' ἄρχισε πάλι νὰ τὸν μαλώνει γιὰ τ' ἀστεία του ἐκεῖνα, ὅταν τὸν πλησιάζει ἡ Ἀδριάννα, χωρὶς καμμιά ἀμφιβολία πῶς εἶναι ὁ ἀνδρας της, καὶ τοῦ φωνάζει:—Τί σοῦ ἔκανα καὶ δὲ θέλεις πιά νὰ με ξέρῃς; πὲς μου γιατί τὸ ἔκανες αὐτὸ;—Ἐμένα μαλώνεις, ὦρα! ἀέσποινα; ἀπάντησε ἐκπληκτικὸς ὁ Αντίφολος. Ἀδικὰ τῆς ἔλεγε πῶς δὲν ἦταν ὁ σύζυγός της καὶ πῶς ἦταν μόλις δύο ὥρες ποὺ ἔφθασε στὴν Έφεσο. Ἐκείνη ἐπέμεινε νὰ γυρίσουν σπιτί.

Στὸ τέλος, μὴ μπορώντας ὁ Αντίφολος νὰ ξεφύγῃ, πῆγε στοῦ ἀδελφοῦ του τὸ σπιτί νὰ γευματίσῃ μετὰ τὴν Ἀδριάννα καὶ τὴν ἀδελφὴ της ἡ μία τὸν φώνηζε «ἀνδρα» κι' ἡ ἄλλη «γαμπρὸ» κι' ἐκεῖνος, ἐντελῶς σατισμένος, νόμιζε πῶς ἢ θὰ παντρεύτηκε στὸν ὕπνο του ἢ πῶς τώρα ἦταν κοιμισμένος.

Κι' ὁ Δρόμιος, ποὺ ἀκολούθησε τὸν κύριό του, δὲν εἶχε λιγώτερη ἐκπληξή γιατί ἡ μαγεῖρσσα ποὺ ἦταν γυναίκα τοῦ ἀδελφοῦ του, τὸν φώνηζε κι' ἐκείνη ἀνδρα της. Ἐνῶ ὁ Αντίφολος τῶν Συρακουσῶν γευματίζε μετὰ τὴ γυναίκα τοῦ ἀδελφοῦ του, ὁ ἀδελφὸς του, ὁ πραγματικὸς σύζυγος, ἐπέστρεψε σπιτί του μετὰ τὸ σκλάβο του Δρόμιο καὶ χτύπησε τὴν πόρτα. Οἱ

ἠπηρέτες ὅμως δὲν ἀνοίγαν, γιατί ἡ κυρία τους τοὺς παράγγειλε νὰ μὴ δεχθοῦν κανένα τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ.

Ἐκεῖνοι, ἀφοῦ χτύπησαν ἄδικα πολλές φορές, φώναξαν στὸ τέλος πῶς εἶναι ὁ Αντίφολος κι' ὁ Δρόμιος. Οἱ ἠπηρέτες τότε τοὺς περιέλασαν λέγοντας πῶς ὁ Αντίφολος ἦταν στὸ τραπέζι μετὰ τὴ γυναίκα του κι' ὁ Δρόμιος στὴν κουζίνα. Ὁ Αντίφολος χτύπησε κι' ἄλλες φορές χωρὶς ἀπάντηση, κι' ὕστερα ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ, καταθιμωμένος μετὰ τὸ ἀκατανόητο αὐτὸ φέροισο τῆς γυναίκας του.

Ὅταν τελείωσε τὸ γεῦμα, ὁ Αντίφολος τῶν Συρακουσῶν, βρισκόταν σὲ τέτοια ἀμηχανία ν' ἀκούῃ τὴν κυρία ἐκείνη νὰ ἔξακολουθῇ νὰ τὸν λέῃ ἀνδρα της, ὥστε βρήκε ἀμέσως μιὰ πρόφαση κι' ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπιτί μετὰ τὸ Δρόμιο, χαρούμενος ὅτι φτηνὰ ξεμπέρδεψε ἀπὸ τὴν παράξενη περιπέτεια.

Μόλις βγήκε στὸ δρόμο, τὸν συναντᾷ ἕνας χρυσοχόος, ποὺ, συγγεντάς του κι' αὐτὸς, ὅπως ἡ Ἀδριάννα, μετὰ τὸν Αντίφολο τῆς Έφesu, τοῦ δίνει μιὰ χρυσὴ καδένα. Ὁ Αντίφολος, φυσικὰ, τοῦ εἶπε πῶς δὲν τοῦ ἀνήκε ἡ καδένα, μὰ ὁ χρυσοχόος ἀπάντησε πῶς τὴν ἔφτιασε σύμφωνα μετὰ τὴν ὁδηγίαν του κι' ἔφυγε ἀφήνοντάς τὴν στὰ χέρια τοῦ Αντίφολου. Αὐτὸς πῆρε τότε τὴν ἀπόφασή του: διέταξε ἀμέσως τὸ Δρόμιο νὰ βάλῃ τὰ πράγματά τους σ' ἕνα καλάθι, γιατί δὲν ἤθελε πιά νὰ μείνῃ οὔτε στιγμή σ' ἕνα μέρος ὅπου τοῦ ἔτυχαν τέτοιες παράξενες περιπέτειες, ὥστε μετὰ τὸ δικίο του νὰ νομίξῃ τὸν ἑαυτὸ του μαγεμένο.

Ὁ χρυσοχόος, ποὺ ἔδωσε τὴν καδένα στὸν Αντίφολο, συνελήφθη ἀμέσως ἔπειτα γιὰ ἕνα χρηματικὸ ποσὸ ποὺ χρωστοῦσε, κι' ὁ Αντίφολος (ὁ παντρεμένος ἀδελφός), στὸν ὅποιο ὁ χρυσοχόος νόμιζε ὅτι παράδωσε τὴν καδένα, περνοῦσε κατὰ τύχη ἀπ' ἐκεῖνο τὸ μέρος. Μόλις λοιπὸν ἐκεῖνος εἶδε τὸν Αντίφολο, τοῦ ζήτησε νὰ πληρώσῃ τὴν καδένα ποὺ τοῦ ἔδωσε πρὶν λίγη ὥρα καὶ ποὺ ἡ τιμὴ της ἦταν ἡ ἴδια σχεδὸν μετὰ τὸ ποσὸ γιὰ τὸ ὅποιο τὸν κρατοῦσαν. Ὁ Αντίφολος ἀρνιόταν ὅτι ἔλαβε τὴν καδένα: ὁ χρυσοχόος ἐπέμεινε ὅτι τοῦ τὴν ἔδωσε στὰ χέρια του. Ἀρκετὴ ὥρα φιλονεικοῦσαν νομίζοντας κι' οἱ δύο πῶς εἶχαν δικίο: ὁ Αντίφολος θυμόταν ὅτι εἶχε παραγγεῖλει μιὰ καδένα γιὰ τὴν Ἀδριάννα, μὰ ἦταν βέβαιος πῶς ὁ χρυσοχόος δὲν τοῦ ἔδωσε τίποτα κι' αὐτὸς πάλι—τόσο ἔμοιαζαν τὰ δύο ἀδέλφια—ἦταν βέβαιος πῶς ἔφησε τὴν καδένα στὰ χέρια τοῦ Αντίφολου. Στὸ τέλος ὁ ἀστυνόμος διέταξε τὸ χρυσοχόο νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ στὴ φυλακὴ, μ' αὐτὸς ἀμέσως εἶπε τοῦ ἀστυνόμου νὰ συλλάβῃ καὶ τὸν Αντί-

φολο, γιὰ τὴν τιμὴ τῆς καδένας ποὺ χρωστοῦσε: ἔτσι κι' οἱ δύο οδηγήθηκαν στὴν ἀστυνομία.

Ἐνῶ ὁ Αντίφολος πῆγαινε πρὸς τὴ φυλακὴ, συνάντησε τὸ Δρόμιο τῶν Συρακουσῶν, τὸ σκλάβο τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ, παίρνοντάς τον γιὰ τὸ δικὸ του, τοῦ παράγγειλε νὰ πάῃ στῆς Ἀδριάννας καὶ νὰ τῆς πῆ νὰ τοῦ στείλῃ τὰ χρήματα, γιὰ τὰ ὅποια τὸν συνέλαβαν. Ὁ Δρόμιος ἀπόρησε πῶς ὁ κύριός του τὸν ἔστειλε πίσω στὸ παράδοξο ἐκεῖνο σπιτί ὅπου ἔφαγαν κι' ἔπου μετὰ τὴν βία ἔφυγαν, μὰ δὲν τόλμησε νὰ μιλήσῃ, ἂν κι' ἤθελε γιὰ νὰ πῆ στὸν κύριό του ὅτι τὸ καλάθι θ' ἀναχωροῦσε τὸ βράδυ: κατὰλαβε ἀπὸ τὴν ὄψῃ του ὅτι δὲν εἶχε δρεξή γιὰ κουδέντες. Ἐφυγε λοιπὸν τρέχοντας ὁ Δρόμιος καὶ μουρμουρίζοντας ὅτι, μ' ὅλα αὐτὰ, αἱ δούλοι πρέπει νὰ ὑπακούουν στὶς διαταγὲς τῶν κυρίων τους.

Ἡ Ἀδριάννα τοῦ ἔδωσε τὰ χρήματα. Στὴν ἐπιστροφὴ του ὁ Δρόμιος βρήκε τὸν Αντίφολο τῶν Συρακουσῶν ποὺ

ἦταν ἀκόμα κατὰπληκτος ἀπὸ τὰ παράξενα ἐπεισόδια ποὺ τοῦ συνέβησαν γιατί ὁ ἀδελφός του ἦταν πολὺ γνωστὸς στὴν Έφεσο καὶ σχεδὸν κάθε διαβάτης ποὺ τὸν συναντοῦσε, τὸν χαιρετοῦσε σὰν παλιὰ γνωριμία, μερικοὶ τοῦ ἐπρόσφεραν χρήματα, ποῦ, ὅπως ἔλεγαν, τοῦ χρωστοῦσαν. Ἄλλοι τὸν προσκαλοῦσαν νὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ, καὶ μερικοὶ τὸν ἐχαιροῦσαν γιὰ καλωσύνης ποὺ τοὺς ἔκανε, ὅλοι συγγεντάς τον μετὰ τὸν ἀδελφὸ του. Ἐνας ράφτης τοῦ ἔδειξε μερικὰ μεταξωτὰ ποὺ ἔφερε γι' αὐτὸν κι' ἐπέμεινε νὰ τοῦ πάρῃ μέτρα γιὰ φορέματα.

Ὁ Αντίφολος ἄρχισε πιά ν' ἀμφισβάζῃ ἂν βρισκόταν πράγματι στὴ γυναικὴ τῆς Έφesu; θαρροῦσε μᾶλλον πῶς θὰ ἔπαισε σὲ καμμιά χώρα ἐξωτικὴ καὶ μαγεμένη. Καὶ τώρα, νὰ ὁ Δρόμιος νὰ τὸν ἐρωτᾷ πῶς ἐλευθερώθηκε ἀπὸ τὸν ἀστυνόμο ποὺ τὸν ἔπαιρνε στὴ φυλακὴ, καὶ νὰ τοῦ δίνῃ τὸ σακκούλι μετὰ τὸ χρυσάφι ποὺ τοῦ ἔστειλε ἡ Ἀδριάννα!

(Τὸ τέλος τοῦ ἐρχόμενου)

ΗΜ. Π. ΚΑΖΙΜΑΤΗΣ

ΚΑΝΕΛΑΔΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

I.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, ὁ σκύλος τοῦ κυνηγοῦ, ποὺ δὲν εἶχε πάψει, καθὼς ἐνόμιζα, νὰ φάγῃ γιὰ μένα, ἀνακάλυψε τὰ ἔζην μου, κι' ἔφαγε τὸν εἶδα ἀπὸ μακριά, ποὺ ἔρχόταν μυρίζοντας... Δυστυχία μου! ἔπρεπε πάλι νὰ τὸ βάλω στὰ πόδια;

Τότε μοῦ ἤρθε μιὰ ἰδέα: Τὰ μπαλλονάκια ἐκεῖνα τοῦ κοιμισμένου, ἂν δυνόμουν ἀπὸ τὸ σπάγγο τους, δὲν θὰ με σήκωναν στὸν ἀέρα; Ἐτσι πολλὰ καὶ καλοφουσκωμένα ποὺ ἦταν, δὲν ἔκαναν ὅλα μαζί ἕνα μεγάλο μπαλλονί; Ὡ, χωρὶς ἄλλο!

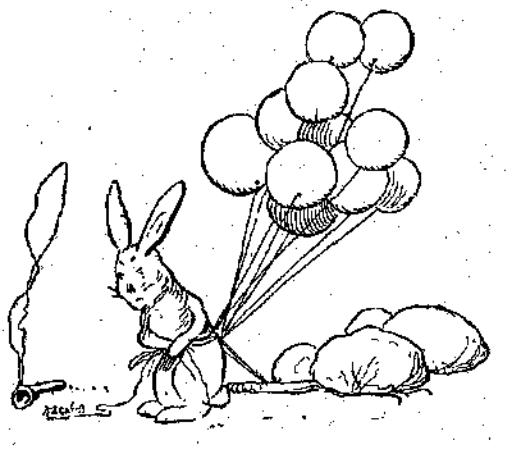
Δὲν χᾶνω καιρό. Ἀοπάζω τὴν πίπα τοῦ κοιμισμένου, ποὺ ἦταν πεσμένη κοντὰ του κι' ἀναμμένη, τυλίγω γρήγορα-γρήγορα τὸ σπάγγο τῶν μπαλλονιῶν στὴ μέση μου, τοῦ βάζω φωτιά μετὰ τὴν πίπα γιὰ νὰ κοπῇ ἀπ' τὸ ξύλο ποὺ ἦταν δεμένος, καὶ νά! τὰ μπαλλονάκια, ἐλεύθερα, με σήκωνουν εὐθὺς στὸν ἀέρα, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ με εἶδε ὁ σκύλος κι' ἔτρεξε νὰ μάρπαξῃ!

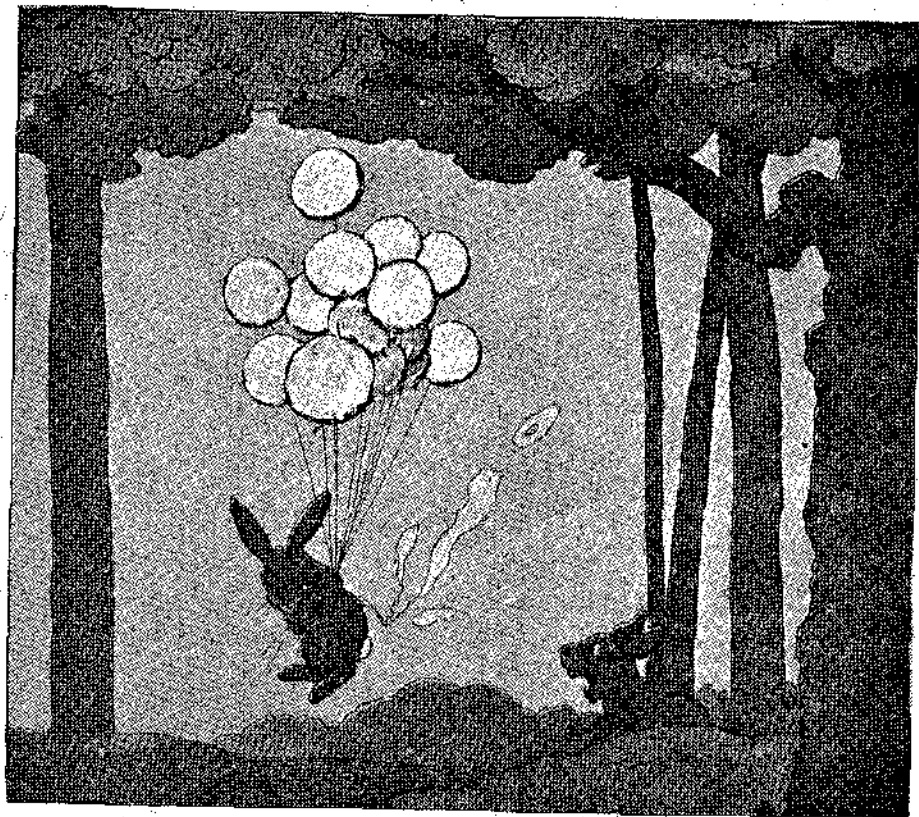
Ἐμεινε μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα ὁ κακόμοιρος, βλέποντάς με κρομασμένο κάτω ἀπὸ τὶς κόκκινες ἐκείνες φούσκες, ποὺ με τραβοῦσαν ψηλά μετὰ τὴν δύναμη καὶ γρηγοράδα.

Μ' αὐτὸ τὸ θαυμάσιο τρόπο γλίτωσα καὶ πάλι ἀπ' τὸν ἐχθρό μου. Πῶς θὰ γλίτωνα ὅμως κι' ἀπ' τὸ μπαλλονί μου;

Νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν ἀνησυχῶσα καὶ τόσο πολὺ. Εἶχα ταξιδέψῃ κι' ἄλλη φορὰ στὸν ἀέρα, τότε ποῦ, καθὼς θὰ θυμᾶστε, μάρπαξε στὰ νύχια του ὁ αἰετός. Ἦμουν πιά ἕνας γενναῖος ἀεροπόρος. Κι' ἔλιπα πῶς καὶ τὸ δεύτερο ταξίδι μου θὰ τελείωνε καλὰ σὰν τὸ πρῶτο. Καὶ καλύτερα μάλιστα.

Νά, τὰ μπαλλονάκια θὰ με πῆγαιναν ὅσο ψηλά μποροῦσαν. Κι' ἔπειτα, ποὺ σιγά-σιγά θὰ ξεφουσκωναν καὶ θάβαναν τὴ δύναμή τους—τῆσρα αὐτὸ, πῶς τὰ μπαλλονάκια ξεφουσκώνουν

και πέφτουν, — θα με κατέβριζαν σιγά-σιγά ως που να πατήσω πάλι στη γη. Με άλλους λόγους, το αερόστατο μου θα γινόταν άλεξιπτωτο.
 "Ετσι ενόμιζα. "Αλλά... λογάριαζα χωρίς τη φροτιά...
 (Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤΑ ΑΕΙΒΑΔΙΑ

Ούτε καμία πιά μπρός στα μάτια του "Αλκη, ούτε οι βαρκοούλες που έβλεπε δεμένες στην απόβαθρα, ούτε οι ψιράδες που τραβούσαν την τράτα. Ούτε περιπάτους στην προκυμαία και τους παρالياκούς δρόμους κάνει, ούτε τ' αρώματα που τον μεθούσαν στον κάμπο ανασαινει, ούτε στην τερπινή λεωφόρο βρισκεται, που πήρε μια Κυριακή για να πάη στα λειβάδια. "Ολα αυτά τώρα του είναι μια ανάμνηση...

Κι' ο "Αλκης κλείνει τα μάτια του. "Ετσι φαντάζεται πως μόλις τώρα στρίβει απ' την ερημική λεωφόρο στο στενό. Είναι ένας βοτακόδοστρωτος δρομάκος αυτό το στενό, κατηφορικός. Στα μέσα του, κι' απ' το δεξί πεζοδρόμι, τον σταματά μια έκκλησις: «Καλώς τον», του φαίνεται σ'α να το λέη: «ατά Λειβάδια πάς;» Ο "Αλκης σκύβει το κεφάλι, σταυροκοπιέται και προχωρεί. Στα κατώφλια, βλέπει παιδάκια με τα πατουσάκια γυμνά, που παίζουν με τις λάσπες και πιτσιλλίζονται. Μερικές κότες παρέκει, που σκαλίζουν για σπόρους το χώμα, τρομάζουν καθώς περνάει και φτεροκοπούν, τρέχοντας να χωθούν στις αδρές: Κόκοχο—κόκοχο!...

Και τώρα στρίβει σ' ένα δρόμο φα-

δύτερο και μακρύ σαν κορδέλλα, που φέρνει στον "Αη-Λουκά και προχωρεί ως την ακροθαλασσιά. "Εδω, πριν στρίψη τη γωνιά, ο "Αλκης, αντικρύζει ένα μισογκρεμισμένο μαντρότοιχο. Κι' επειδή είναι Κυριακή, πίσω του, στη χορταρισμένη έκταση που ήταν μια φορά χωράφι, — κι' αυτό το μαρτυρεί και μια στέρνα, ξερή πιά, — βλέπει δυο ομάδες σ'ε κίνηση: άλλους που φορούν φανέλλες με κόκκινες ρίγες, άλλους με θαλασσινές. Κι' όλοι κυνηγούν μια μπάλα. "Αλλά είναι πρώτ', κι' οι φίλαθλοι που παρακολούθησαν το μάτς, μετριούνται στα δάχτυλα.

Ο "Αλκης τραβάει το δρόμο του. "Εχει να περπατήσει αρκετό διάστημα, όσο να φτάση στον "Αη-Λουκά. Μά δεν του κάνει κόπο να περπατά. Γιατί τα μάτια του βλέπουν ολόγυρα ένα πράοινο, πότε βαθύ πότε ανοιχτό, που στη χλόη είναι γαρνιρισμένο με λουλουδάκια κίτρινα ή λευκά, και στα δέντρα με καρπούς. Δεν κουράζεται όμως πού πολύ επειδή το στήθος του το πλημμυρίζει ένας άερας ελαφρός, ποτισμένος με μύρα: κι' ακόμα, επειδή καθώς τα περιβάλλια κατηφορίζουν απ' τη μία μεριά, πέρα απ' την πρασιναδά των δέντρων και πέρα απ' τις λιγοστές στέγες που ξεχωρίζουν, σ'α ρίχνει ένα πλάγιο βλέ-

μα, αυτό γλυστρά σ'ε μια θάλασσα βαθυγάλανη κι' αφρισμένη: τους άφρους, ή απόσταση τους κάνει να φαίνονται σαν άσπρες πεταλούδες που επιπλέουν, ζυγίζοντας τα φτερά τους.

Πίσω απ' τις κορφές μερικών κυπαρισσιών, οφώνεται ένα λιγνό, μαρμάρινο καμπαναριό. "Η καμπάνα σημαίνει πρόσχαρα και σκεπάζει τα καλά-θήματα των πουλιών. Σημαίνει πρόσχαρη, κι' ή καρδιά ανοίγει. Κι' επειδή έδω ο "Αλκης ανασαινει έναν άερα ποτισμένο με μύρα, τα στήθια του ανοίγουν, πλαταίνουν, είναι έτοιμα να κλείσουν πόθους εθγενικούς και μεγάλους. Το πορτάκι μιας πελώριας αλόθουρας, με χορταρισμένο κατώφλι, ανοίγει λίγα βήματα πού μπροστά, και προβάλλει κάποια γριούλα, που στηρίζεται στο μπράτσο μιας κοπέλλας:

— Στάσου μια στιγμή να κλειδώσω, γιαγιά.

Ο "Αλκης τις προσπερνά ληθάφορος. Μά ή κοπέλλα σκύβει και λέει κάτι της γριούλας σκαυτί, καθώς τον βλέπει. Σιγουρα, θα τη ρωτά πως της φαίνεται αυτός ο ξένος, από που κουβαλήθηκε στον τόπο τους και ποιόν γυρεύει στη γειτονιά τους. Κι' ή γριούλα, που δεν ξέρει περισσότερο απ' το κορίτσι, βγάζει μπροστά το κάτω άχειλι και δαγκώνει τάπάνω: Μμμ... Που να ξέρη:

Στην έκκλησία, που μπήκε λίγο πού πριν απ' τη γριούλα με την έγγονή της, ο "Αλκης ανάμιασε το Φοίβο. Και σαν απόλυσε, βγήκαν τελευταίοι στον αλόγυρα, γιατί ο "Αλκης ήθελε να τα δη έλα καλά: τα καντηλιέρια, τις εικόνες, τα σκαλισματα έδω κι' εκεί... Στον αλόγυρο στάθηκαν όσο που άδειασε σχεδόν. Δυο έμεναν ακόμα να βγούν. Κι' αυτά οι δυο ποιολ' ήταν: "Η γριούλα που είχε δη καθώς έρχόταν με την έγγονή της ο "Αλκης. Κι' αλήθεια, τώρα του κινήθηκε ή περιέργεια να μάθη ποιός ήταν. "Εκανε λοιπόν να ρωτήση το Φοίβο, όταν τον είδε να τις πλησιάζη και να τις χαιρετά χαμογελαστός:

— Καλημέρα σας... Τι γίνεστε;

— Δόξα τω Θεώ, παιδί μου, καλά...

— Εσύ; "Η μητέρα σου;

— Κι' έμεις καλά τα περνάμε για την ώρα.

— Αμ' ο κύριος από δω, ποιός είναι;

— "Αλήθεια, δέ σας τον έσώστησα:

Ο φίλος μου, ο "Αλκης. Τον έγνωρισα στην "Αθήνα, σ' ένα σχολείο που πηγαίναμε μαζί. Κι' από δω, "Αλκη, ή κυρία Σ. με τη δεσπονίδα Βασιλική, έγγονή της, οι πού καλοί μας γείτονες.

— Χαίρω πολύ.

Κι' έχωρσστηκαν. Ο "Αλκης με το Φοίβο πήραν προς τα κάτω το δρόμο, για να κάνουν έναν περίπατο στην πα-

ραλία που άπειχε λίγα βήματα μόλις, κι' ή γριούλα με την έγγονή της, τη Βασιλική, πήραν τον άνήφορο, για να γυρίσουν στο σπίτι τους.

Στην παραλία σταμάτησαν μπρός σ'ε πέντε φαράδες, που τραβούσαν τα δίχτυα μιας τράτας. Το ψάρεμα πήγε καλά, γιατί τραβούν με δλη τους τη δύναμη, σημάδι πως πιάστηκαν πολλά ψάρια. Λιοκαμένοι, με τα παντάλνια τους ανασηκωμένα για να μην τα βρέχη ή θάλασσα, ανασηκωμένοι και με τα στήθια τους ανοιχτά, τραβούν ρυθμικά και γερά. Κάθε τόσο ο τελευταίος έρχεται και πιάνει μπροστά, ένψ δίνει στο μπροστινό του, που έρχεται να τον αντικαταστήση, το σχοινί που περισσεύει, να το κινή κουλούρα.

— Άιντε... βίρα, παιδιά!

Τώρα όλοι οι φαράδες μαζί βουτούν στο νερό και μαζεύουν τα δίχτυα με προσοχή. Σ'ε λίγο τα παρατούν στην άμμουδιά: Πόσα ψάρια βλέπει ο "Αλκης, που σπαρταρούν ανάμεσα στα φύκια, ζωντανά! Σπαρταρούν, κι' έλιω τα λέπια, βρεμένα καθώς είναι, άσημίζουν στον ήλιο, κστράφτουν σ'ε διαμάντια. Νά κι' ένα χταπόδι, που άπλώνει τα πλοκάμια του με ταχυδαχτυλογική γρηγοράδα, παλεύοντας άπεγνωσμένα με άλλα ψάρια, που φαντάζεται πως τού φράζουν το δρόμο για να δρη την έλευθερία του... Νά κι' άλλο, να κι' ένας κατακόκκινος αστακός, που είναι έτοιμος να δαγκώση με τα πριόνια του απ' τη λύσσα του...

— Δέ χορταίνεις και μόνο που τα βλέπεις, "Αλκη;

— "Ω, ναί!

Γυρίζουν στο σπίτι του Φοίβου, από ένα μονοπάτι ανάμεσα σ'ε δυο ψηλούς μαντρότοιχους. Θα τον φιλοξενήσουν τον "Αλκη.

Και το σπίτι του Φοίβου το είδαν άμα έφτασαν εκεί που ο ένας μαντρότοιχος, — ο δεξιός, — κοβόταν, και το μάτι ξάνοιγε ένα μικρόν έλαιώνα. Το είδαν ανάμεσα απ' τα φυλλώματα των έληών που άσήμιζαν: Σεινό σπιτάκι, χαρτωμένο. Σ'αν εκείνα τα σπιτάκια τα κουκλιτικά. Το βήσιμό του θύμιζε του "Αλκη τις χαλκομανίες που κολλούσε στα περιθώρια της Φυσικής "Ιστορίας και της Γεωγραφίας του σαν ήταν μαθητής. "Ενα χρώμα πορτοκαλλί. Τα παράθυρά του με τζάμια καθαρά και νταντελλένια μπερντέδες, με παντζούρια μονοκόμματα, δίχως γρίλλες άδύ πατώματα, άνωί και κατώί, τέσσερα παράθυρα: δυο στο πάνω, δυο στο κάτω. Στη μέση, μπρός, μια σκαλίτσα με κάγκελα, μια ταρτσούλα, κι' ή πόρτα στο βάθος της. "Από κάτω της άκριθως, κρυμμένη απ' τη σκαλίτσα, άλλη πορτούλα, — ή πορτούλα που οδηγεί στο

κατώί. Αδτη όμως είναι κλειστή. Ο "Αλκης κι' ο Φοίβος ανεβαινουν τη σκαλίτσα, κι' άκουνε βήματα στο διάδρομο, που φαίνεται απ' την ανοιχτή πορτούλα. Είναι ή μητέρα του Φοίβου, βγαίνει στην ταράτσα να υποδεχτή το γιό της με το φίλο του:

— Καλώς τους... καλώς τους...

Ο "Αλκης βγάζει το καπέλλο του και της σφίγγει το χέρι με σεβασμό και συγκίνηση.

— Σας είχε πη ή Φοίβος πως θαρχόμου να σας δω;

— Μου το είπε. Και μ'ας κάνεις μεγάλη χαρά.

Τους πεί μεσα. Στο διάδρομο άνηχοούν τα βήματά τους ξερά. "Υστερα πνίγονται σ' ένα χαλι παχύ. "Εδω είναι ή σάλλα. Και στην άκρη εκείνη της σάλλας, πάνω σ' εκείνο εκεί το τραπέζακι, πλάι στο παράθυρο, στη σιά, τί: Χμ... μόνο ο Φοίβος ξέρει τί είναι. Κι' έξηγει στον "Αλκη:

— Βλέπεις έδω; Είναι ένας φωνόγραφος, από κείνους, που είδαν το φως πρώτοι στον κόσμο. "Ελα να κοιτάξης τη μάρκα του... "Αλλά ξέρεις γιατί είναι κάτι άξιοπεριεργο; Για τίς πλάκες του. Βλέπεις αυτά τα στρογγυλά κουτιά; "Εδω μέσα είναι! Γιατί δεν είναι σ'α δίσκοι, όπως γίνονται τώρα. Στάσου ν' ανοίξω ένα κουτί να σου δείξω μια...
— Μπά... μπά... "Εδω έχουμε κυλινδρικές πλάκες λοιπόν;

— Ναι, κυλινδρικές... Κάτσε ν' άκούσης μια.

Ο "Αλκης κάβεται σ'ε μια καρυδένια καρέκλα με ψάθα, κι' ο Φοίβος βάζει το χουνί στη θέση του, εφαρμόζει σ' έναν κύλινδρο μια πλάκα, γυρίζει ένα χειρούλι για να κουρδιστή ο φωνόγραφος, κι' ύστερα άκουμπά στην άκρη της πλάκας τη βελόνα και τραβάει ένα ελασμα δεξιά: "Ο κύλινδρος άρχίζει να γυρίζη. Στην άρχή άκούγεται κάτι σ'α σόρισμο και ξαφνικά μια φωνή, που βγαίνει όχι από στόμα, μ' από μύτη: αδτη ή φωνή, άγγλικά, άναγγέλλει πως μια όρχήστρα θα παίξη την εισαγωγή του ύμνου της Μεγάλης Βρετανίας. "Ο ρυθμός, γοργός και σοβαρός, δίνει φτερά στη φαντασία του "Αλκη. "Οφρει, πως βλέπει μπροστά του να παρελαύνουν στρατιώτες που έχουν ένα βήμα όλοι τους, ένα βλέμμα, μια έκφραση, μια ψυχή. Και τώρα που ή μουσική σβόνει σιγά, το φαίνεται σ'α ν' άκούη το βήμα τους στην άσφαλτόστρωτη λεωφόρο, — ένα κι' αυτό, — που άνηχεί ρυθμικά: έν-δυό, έν-δυό...
"Η φωνή ωστόσο που βγαίνει από μύτη, τον ξαναφέρνει στη σάλλα, κοντά στο Φοίβο: Του λέει, άγγλικά πάλι, πως θ' άκούση ένα μέρος απ' το γερμανικό ύμνο. Κι' όταν τέλειωσε κι'

αυτό, του ούστησε να τεντώση καλά ταυτί του για να μη χάση ούτε μισή νότα: θ' άκουγε τον Ιταλικό. "Α, τί γλυκύτατη ήταν ή μουσική του Ιταλικού! Αδτός δεν ένθουσίαζε με τους κρότους, δεν έκαλούσε σ'ε συναγεμίο, δεν ήταν τόσο θορυβοποιός και μεγάλοστομος όσο οι άλλοι: μά γι' αυτό και τον συνάρπασε τον "Αλκη, τον άνέβασε σ'ε μιαν άτμόσφαιρα απ' όπου όλα τα έδλεπε σαν τυλιγμένα σ'ε μιαν άχλύ...

Ο Φοίβος έβαλε κι' άλλη πλάκα ύστερα, και τρίτη, και τέταρτη. "Όταν έξαφνα είδαν τη μητέρα του στο άνοιγμα της πόρτας:

— Κοπίστε να φάμε...

"Ηταν νηστία την Κυριακή εκείνη. γι' αυτό και το φαί ήταν λιτό. Μά πόση όρεξη όμως έφαγε ο "Αλκης! Κοίταζε γύρω του: Το ταβάνι ήταν χαμηλό, ο μπουφές καρυδένιος, τα σερίβια άστραφταν πίσω απ' τα τζάμια του. "Αντίκρου του ήταν άνοιχτό ένα παραθυράκι μικρό, μ' ένα ντιδανάκι ντυμένο με σκεπάσματα άσπρα στη βάση του. Το παραθυράκι αυτό έδλεπε σ' ένα μονοπάτι, που το σκίαζαν φυλλώματα νταντελλένια. Πουλάκια κελαιδοούσαν, μια άγελάδα και μια κατσίκα έδουσαν, όρνιθες σκάλιζαν στη γη, ένα ρούκι κυλούσε πού πέρα...

— Ζήτε σ' έναν παράδεισο το ξέρετε; είπε ο "Αλκης, κι' έστέναξε, γιατί θυμήθηκε την πολιτεία που ζούσε αυτός.

— Ναι... αλλά ζούμε στη μοναξιά... άποκριθήκε ή μητέρα. "Ενώ έσείς στην πόλη, ζήτε μέσα σ' ανθρώπους, έχετε με κάτι να διασκεδάσετε...

— Δέ λέω... Αδτα όμως κουράζουν περισσότερο απ' όσο φαντάζεστε, και μπου να σας πω πως αν ζούσατε σ'ε μια πόλη, θα άισθανόσατε να σας τριγυρίση πολλές φορές μια πού πού μόναξιά... "Ενώ έδω... έδω ή ψυχή του ανθρώπου δεν κουράζεται ποτέ.

— "Ας είναι, λέει κι' ο Φοίβος. Κανείς ποτέ δεν εύχαριστιέται μ' αυτό που έχει.

Και τώρα, που φτάνει το σούρουπο διακριτικά διακριτικά, ο Φοίβος ξεπροβοδίζει τον "Αλκη. Ο "Αλκης ξανααντικρύζει τον "Αη-Λουκά και το δρόμο, που τον έφερε το πρωί ως εκεί. Ο Φοίβος θα τον συντροφέη ακόμα ως ένα διάστημα. Και καθώς περνούν μπρός απ' την πόρτα της Βασιλικής και της γριάς γιαγιάς της, ή πορτούλα της έξώθυρας ξαναγοίγει. Τώρα προβάλλει μόνο το δροσερό πρόσωπο της κοπέλλας.

— Φοίβο!

Ο Φοίβος σιμώνει. "Η πορτούλα ξανακλείνει κι' ο Φοίβος γυρίζει στο φίλο του μ' ένα μπουκετάκι στο χέρι.

— Αδτό σου το προσφέρει ή Βασιλι-

Η ΜΙΚΡΗ ΑΙΝΩΣΤΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από L. DE KERAN'Y

κή. Είδες τί καλὸ κοριτσάκι είναι; — Α, μά βέβαια, είναι πολὺ εὐγενικό. Κι' ὁ Ἄλκης παίρνει τ' ὄρατο μπουκατάκι καὶ τὸ φέρνει κάτω ἀπ' τὴ μύτη του. Τὸ λεπτὸ ἄρωμα τὸν μεθᾶ:

— Ἄκα!... Καληνύχτα, Φοῖβο, καὶ πὲς τῆς μικρῆς πὼς τὴν εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ δῶρο της.

— Καληνύχτα, Ἄλκη!

Κι' ὁ Ἄλκης γυρίζει στὴν πόλη μοναχός του. Οὔτε τώρα ὁ δρόμος τὸν κουράζει. Βλέπει ἀπὸ μακριὰ τὰ φῶτα τῆς πόλης ν' ἀνάβουν ἕνα-ἕνα καὶ ν' ἀντικαθρεφτίζονται στὸ λιμάνι, καὶ τὰ μάτια του δυφώνονται πρὸς τὸν οὐρανὸ, ποὺ παίρνει μίαν ἀπόχρωση βαθυγάλα-να-ἕνα ἀνάβουν. Κι' ἀργααλεύουν τὰ χεῖλη του. Τάχα τί νὰ φαντάζεται; Πὼς μιλεῖ μὲ τὸ Θεό;

Ἔνα τριζόνι δονεῖ μὲ τὸ γρι-γρί του τὴν ἀτμόσφαιρα.

Τὰ μάτια τοῦ Ἄλκη ξαναανοίγουν: Οὔτε καίγια πιά μπῆρος στὰ μάτια του, οὔτε οἱ βαρκοῦλες ποὺ ἐβλεπε δειμένες στὴν ἀποβάθρα, οὔτε οἱ ψαράδες ποὺ τραβοῦσαν τὴν τράτα. Οὔτε περιπάτους στὴν προκουαῖα καὶ τοὺς παραλιακοὺς δρόμους κάνει, οὔτε τ' ἀρώματα ποὺ τὸν μεθοῦσαν στὸν κάμπο ἀνκοσάνει, οὔτε στὴν τερπνὴ λεωφόρῳ βρίσκειται, ποὺ πῆρε μιά Κυριακὴ γιὰ νὰ πάη στὰ λειβάδια. Ὅλ' αὐτὰ τώρα τοῦ εἶναι μιά ἀνάμνηση μόνο, ποὺ τοῦ φέρνει μιά γλυκεῖα νοσταλγία.

K. Π. ΛΕΥΚΑΪΤΗΣ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Ξένοισσα τρέχω καὶ γελῶ, ἔγνοια στὸ νοῦ κοιμῶμαι δὲ βάνω, μὲ τ' ἄσπρα σύννεφα μιλοῦ, μὲ τ' ἄσπρα συντροφίτσα κάνω. Εἶμαι τὸ λιόχαρο παιδί ποὺ τὴ ζωὴ τὴν τραγουδεῖ...

Μοῦ γίνεται φίλος στενοὺς τὸ κάθε λουλουδιὸ ποὺ βγαίνει κατ' ἀπ' τὸ χρυσαφένιο φῶς, μιά ξανθιά μέρα δνευμένη. Εἶμαι τὸ λιόχαρο παιδί ποὺ τὴ ζωὴ τὴν τραγουδεῖ...

Τὰ μουσικά μου θὰ τὰ πῶ, στὸ ἦσυχον, γλυκὸ ροῦακι, τίς μικρὲς πίκρες τ' ἀπαλὸ θὰ μοῦ τίς πάη ἀγεράκι. Εἶμαι τὸ λιόχαρο παιδί ποὺ τὴ ζωὴ τὴν τραγουδεῖ...

Ἡ φίλη μου ἢ πῶς τραγὴ (μοῦ στέλνει ἀχιτίδες κάθε βράδυ!) εἴν' ἢ σελήνη ἢ φωτεινὴ ποὺ κάνει βόλτες στὸ σκοτάδι... Εἶμαι τὸ λιόχαρο παιδί ποὺ τὴ ζωὴ τὴν τραγουδεῖ!

Μὲ τὰ πουλάκια ἐγὼ τραλλὰ τραγουδῶ καὶ θὰ τονίσω, ποὺ θὰ κυλοῦν, ντό, ρέ, μί, λά, σὺν τοῦς κρατῶ γὰρ τὸ ἴσο... Εἶμαι τὸ λιόχαρο παιδί ποὺ τὴ ζωὴ τὴν τραγουδεῖ!

ΔΙΑΣ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —
Κι' ἐνῶ μιλοῦσαν ἔτσι, καταβαίνανε. — Λοιπὸν θὰ μείνω ἐδῶ ἀπόψε! φώναξε ὁ Φίλιππος δρασκελιζοντας τὸ κατώφλι τῆς μικρῆς κατοικίας τοῦ φαροφύλακα.

Μιά κραυγὴ χαρᾶς ὑποδέχτηκε ἐκ μέρους τῶν παιδιῶν τὸν ἐρχομὸ του. Ὁ λοιπὸν τὸν ἀγαποῦσαν στὸ σπίτι τοῦ Μουριέ. Ἡ Σολάνζ πειράχτηκε.

— Ἡ ἰδέα σου εἶναι κοιτὴ, τοῦ εἶπε. Τί νομίζεις πὼς θὰ ὀφελήθης ἀν περάσης τὴ νύχτα σου στὸ φάρο; — Ὅ, μάθη... τίς ἀποχρώσεις τοῦ ὕψους, εἶπε ὁ Φίλιππος μ' ἕνα περιπαχτικό μορφασμὸ.

Ἐκείνη τοῦ ἐβγάλε τὴ γλῶσσα της καὶ πῆγε ν' ἀνταμώσῃ τὸν πατέρα της. Τὴ στιγμή ποὺ ὁ κ. Σαρσέν κι' ἡ κόρη του ἐστρίβαν στὴ γωνιά τοῦ σπι-

«Ὁ μυστηριώδης αὐτὸς κρότος προσεχόταν ἀπλοῦστα ἀπὸ τὸ κάρρο...» (Σελ. 487, στ. α')

τιοῦ, εἶδαν ξανά τὴ Γκώτ, μὰ ἐκείνη δὲν τοὺς πρόσεξε.

Ἦταν σκυμμένη γιὰ νὰ μαζέψῃ, φαίνεται, στὴν ἀμμουδιά ἀπ' ἐκεῖνα τὰ βοτάνια, ποὺ ἐφτιανέ τὰ μαγικά της πιοτά.

Ἡ Σολάνζ σκέφτηκε πὼς ἔτσι, σ' αὐτὴ τὴ στάση, ἐμοιάζε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ μὲ μάγισσα. Κι' ἡ ἐντύπωση αὐτὴ θάταν ἀκόμα ζωηρότερη, ἀν εἶχε διακρίνει τὴν ἐκφραση τοῦ ἀγρίου θριάμβου ποὺ εἶχε ἡ ἀμαρτωλὴ γριτὰ, δταν ἀποτελεῖσε τὴ μυστικὴ δουλειὰ της, σηκώθηκε ὀρθρῆ, ἐπίσσε ἀπὸ κάτω τὸ ροῦδι της καὶ πῆρε τὸ δρόμῳ τῆς καλύβης της, κερμποριασμένη κάτω ἀπ' τὰ πρῶτα φυτῆματα τῆς μπύρας ποὺ θὰ ξεποῦσε.

ΙΑ'

Τί θὰ γίνῃ τώρα;

Τὸ δειπνο στὸ σπίτι τοῦ Μουριέ ἦταν πολὺ χαρούμενο. Ἡ εὐθυμία τοῦ Φιλίππου μεταδόθηκε καὶ στὰ παιδικά. Καὶ τὸ βουητὸ τοῦ ἀνέμου ποὺ λυσσομανοῦσε ἀπέψω, μεγάλωνε τὴν ἐντύπωση τῆς ἀσφάλειας ποὺ ἔδινε αὐτὸ τὸ μικρὸ σφαλισμένο σπιτάκι.

— Μὰ ποὺ ἔχω βάλει τὸ φλασκί μου; ρώτησε ξαφνικά ὁ φαροφύλακας.

Τί κουτὸς ποὺ εἶμαι! Τὸ ἄφησα ἐξω, ἐκτεθειμένο στὴ βροχῆ.

— Φραγκίσκα, πήγαινε νὰ τὸ φέρῃς. Ἡ Φραγκίσκα ὑπάκουσε καὶ γύρισε ἀμέσως.

— Νά, εἶπε ὁ φύλακας, αὐτὸ εἶναι ποὺ μ' ἐμποδίζει νὰ κοιμῶμαι στὰ ξενύχτια μου. Ἐσᾶς δὲ σᾶς προσφέρω, κύριε Φίλιππε, γιὰτι φαντάζομαι πὼς ὁ κ. Σαρσέν δὲ θὰ εὐχαριστηθῇ ἀν τὸ μάθη. Ὅ, μοῦ ἐπιτρέφετε ἕμωσ νὰ πῶ στὴν ὕψια σας.

Ἐκαμε νὰ ξεβουλώσῃ τὸ δοχεῖο καὶ μάζεψε τὰ φρούδια τοῦ γυρίζοντας πρὸς τὴ Φραγκίσκα.

— Τρελλοκόριτσο! τῆς εἶπε. Ποιὸς σοῦδωσε τὸ δικαίωμα νὰ βγάλης τὸ βούλωμα;

— Ἐγὼ, πατέρα; εἶπε ἡ Φραγκίσκα ἀνοίγοντας μὲ κατάπληξη τὰ μάτια της.

Τὸ φλασκί ἦταν καταγῆς. Τὸ πῆρα καὶ τὸ φερα δῶ χωρὶς νὰ τὸ κοιτάξω καθόλου.

— Καλὰ λές! εἶπε ὁ πατέρας ἀποπλισμένος ἀπ' αὐτὸν τὸν τόνο τῆς βαθεῖας ελλικρινείας. Ἐξέρω ἄλλωστε πὼς ἐοῦ δὲν εἶσαι οὔτε περιεργῆ οὔτε λαίμαργη. Μὰ ἀφοῦ δὲν ἦσουν ἐσοῦ, τότε ποιὸς ξεβούλωσε τὸ φλασκί μου;

Μύρισε γιὰ μιά στιγμή τὸ περιεχόμενον τοῦ δοχείου, καὶ μὴ βρίσκοντας καμμιὰ διαφορετικὴ μυρωδιά, πρόσθεσε:

— Α, φαίνεται πὼς γελᾶστηκα. Δὲν εἶναι τίποτα. Στὴν ὕψια σας, κύριε Φίλιππε, καὶ στὴν ὕψια τοῦ θεοῦ σας, τοῦ ἀδελφοῦ σας καὶ τῆς Σολάνζ.

Μὰ αὐτὴ ἡ τελευταία πρόθεση ἀκούστηκε χωρὶς ἐνθουσιασμοῦ. Ἡ μικρὴ κυρία τοῦ πύργου δὲν ἦταν ἀγαπητὴ στὸ σπίτι τοῦ φαροφύλακα.

Ὁ Φίλιππος, ἀπεναντίας, εἶχε μιά καταπληχτικὴ ἐπιτυχία. Ἡ Φραγκίσκα καὶ ὁ Πέτρος προτιμοῦσαν τίς ἱστορίες του ἀπ' τὰ παραμῦθια τῆς Γκώτ, γιὰτι αὐτὸς εἶχε τὴ συνήθεια νὰ τίς ζωντανεύῃ μὲ σχετικὲς χειρονομίες.

Ἦστερ' ἀπ' τὸ φαγητὸ ἀρχισε νὰ τοὺς διηγῆται μιά παράσταση στὸ χειμωιάτικο Ἴπποδρόμο, δπου εἶχε παρευρεθῆ κατὰ τὴ διακοπὴ τῶν Χριστουγέννων.

— Ὁ κλόουν κάνει σὰ σβούρα, τοὺς ἔλεγε, νὰ ἔτσι, κι' ἔπειτα πέφτει πάνω στὴ ράχη τοῦ ἀλόγου.

Ἔνα χτύπημα ἀκούστηκε τότε στὴν πόρτα. Ἦταν ὁ Φαζιόλ.

— Ἐμπα γρήγορα! τοῦ εἶπε ὁ Μουριέ. Κάνει ἕναν καιρὸ, ποὺ δὲν εἶναι νὰ μέινῃ ἐξω οὔτε σκύλος.

— Τὴν ἴδια γνώμη ἔχω κι' ἐγὼ, εἶπε ὁ τελωνοφύλακας γελώντας, ἀλλ' ὅστος, φιλαράκο μου, εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ μ' ἀκολουθήσης!

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Μουριέ ἀποκρίθηκε μ' ἕνα γνέψιμο ἀρνητικό, ὁ νεοφερμένος πρόσθεσε χαμηλόφωνα:

— Ἐκαμα μιά ἀνακάλυψη πρώτης σχετικὰ μὲ τὸν κρυφώνα, καὶ δὲ θέλω νὰ σοῦ μιλήσω μπρὸς στὰ παιδικά.

Ὁ φαροφύλακας σηκώθηκε βιαστικά καὶ, κοιτάζοντας τὸ ρολοῖ του, εἶπε:

— Σ' ἕνα τέταρτο πρέπει ν' ἀνάβω τὸ φάρο, μὰ ὅς τότε εἶμαι ἐλεύθερος. Καὶ γιὰ νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, θὰ εὐχαριστηθῶ νὰ περπατήσω λιγάκι. Νιώθω τὸ κεφάλι μου βαρὺ σὰ νὰ κακοδειπνήσω. Ὁ ἀέρας θὰ μοῦ κάμῃ καλὸ.

— Ὁ ἀέρας ἀρκετὸν ἀπ' αὐτὸν, ἐννοια σου. Ἐμένα ἕμωσ ἡ μύτη μου εἶναι παγωμένη.

— Πιὲ γιὰ νὰ ξεπαχῶσῃ; εἶπε εἰδοῦμα ὁ φαροφύλακας στὸ συνομιλητὴ του.

Ἀπλωσε τὸ φλασκί στὸν τελωνοφύλακα, ποὺ ἤπιε μιά γουλιὰ καὶ πλατάγισε τὴ γλῶσσα του.

— Διάβολε! εἶπε. Εἶναι πρώτης ποιότητος, βλέπω. Ἄν δὲ σὰ γνωρίζα καλά, θάλεγα πὼς τὸ προμηθεύσαι ἀπὸ τὸ κελλάρι τῆς θεῖα-Γκώτ.

— Εἶναι δῶρο, τοῦ μηχανικοῦ μου, ἀποκρίθηκε ὁ Μουριέ μὲ περηφάνεια, καὶ μπορεῖς νάσαι βέβαιος πὼς αὐτὸς πλήρωσε τελωνειακά.

— Ἦστε, ἀφοῦ θάχω τὴ συνειδησὴ μου ἦσυχῃ, ἄς πῶ λίγο ἀκόμα.

Ἦπιε μιά νέα γουλιὰ καὶ οἱ δυὸ ἀγτροες βγήκαν ἐξω γελώντας.

— Ὅ, γυρίσω σὲ δέκα λεπτά, εἶπε

φεύγοντας ὁ φαροφύλακας στὴν Ἰουλιανή. Ἐκείνη ἦταν ἀρροσισμένη στὶς δουλειές τοῦ νοικοκυριοῦ. Ἐκαμε τὴν τουαλέττα τοῦ μωροῦ καὶ τὸ πλάγιασε, ἐνῶ ὁ Φίλιππος ἐξακολουθοῦσε τὴ θαυμάσια περιγραφή του.

«Ὁ φάρος τοῦ Φοῦρ.» (Σελ. 488, στ. γ')

— Ἦστερ' ἀπὸ τὸν Κλόουν, παρουσιάστηκε στὴ σκηνὴ ἕνας ἐλέφας. Εἶδατε ποτέ σας ἐλέφαντα; Ὅχι, δὲν εἶν' ἔτσι; Ὅ, σᾶς πῶ λοιπὸν ἐγὼ τί λογῆς εἶναι. Εἶναι ἕνα παλιόρι ζῶο μὲ μιά προδοσιδα τόση... καὶ μὲ κάτι αὐτιά τέτοια, μὰ μικρὴ ἀστεία οὐρὰ καὶ μὲ κάτι μεγάλα πόδια ποὺ θάσπαζαν ἕναν ἄνηρωπο σὰ μύγα. Ὁ ἐλέφας ἐρχεται στὴ μέση τοῦ Ἴπποδρομιοῦ καὶ χαιρετᾶ. — Καλημέρα σας, κύριοι! — Καλημέρα σας, κυρίες!

Ἡ Φραγκίσκα καὶ ὁ Πέτρος γελούσαν μ' ἄλη τὴν καρδιά τους. Ἄλλὰ ἡ ἐκρηξὴ αὐτὴ τῆς χαρᾶς τὸν διακόπηκε ἀπὸ μιά παρατήρηση τῆς Ἰουλιανῆς: — Γιατί ἀργησε ὁ πατέρας; Ἡ νέα ἦταν συνειθισμένη στὴ στρατιωτικὴ ἀκρίβεια τοῦ Μουριέ καὶ παρεξενεύσταν τώρα γιὰ τὴ μεγάλῃ του ἀργοπορία. — Εἶπε πὼς θὰ γύριζε σὲ δέκα λεπτά καὶ νὰ ποὺ πέρασε ἕνα τέταρτο καὶ δὲ φάνηκε. Ὅ, πάω νὰ ἴδω... — Καὶ μᾶς θὰ μᾶς ἀφήσης μόνα; — Πιστεύω πὼς δὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε τίποτε, ἀφοῦ θάσαι ὁ κύριος Φίλιππος μαζί σας. — Μπορεῖς νάσαι βέβαιη, Ἰουλιανή, πὼς δὲ θὰ πάθουν τίποτε τὰ μικρά. Καὶ ἀπὸ τὸ ὕψος τῶν δεκατριῶν τοῦ χρόνων, ὁ Φίλιππος κοίταξε τὴ Φραγκίσκα καὶ τὸν Πέτρο σὰ μπεμπέδες ποὺ μόλις ἀφησαν τὸ ρογοβόζι. Τὰ παιδικὰ δὲν πειράχτηκαν καθόλου ἀπ' αὐτὸ τὸ ὕψος. Ὅταν ἔλειπε ὁ πατέρας τους καὶ ἡ μεγαλύτερη ἀδερφή τους, δοκίμαζαν μιά πραγματικὴ ἀνάγκη προστασίας. Καὶ ἡ ὑπερηφάνεια ποὺ μποροῦσε νὰ τοὺς προσφέρῃ σ' αὐτὴ τὴν περίσταση ὁ νεαρὸς μαθητῆς, ἄξιζε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη. (Ἀκολουθεῖ) Γ. ΚΟΤΣΙΟΥΛΑΣ

σαν μ' ἄλη τὴν καρδιά τους. Ἄλλὰ ἡ ἐκρηξὴ αὐτὴ τῆς χαρᾶς τὸν διακόπηκε ἀπὸ μιά παρατήρηση τῆς Ἰουλιανῆς: — Γιατί ἀργησε ὁ πατέρας; Ἡ νέα ἦταν συνειθισμένη στὴ στρατιωτικὴ ἀκρίβεια τοῦ Μουριέ καὶ παρεξενεύσταν τώρα γιὰ τὴ μεγάλῃ του ἀργοπορία.

— Εἶπε πὼς θὰ γύριζε σὲ δέκα λεπτά καὶ νὰ ποὺ πέρασε ἕνα τέταρτο καὶ δὲ φάνηκε. Ὅ, πάω νὰ ἴδω... — Καὶ μᾶς θὰ μᾶς ἀφήσης μόνα; — Πιστεύω πὼς δὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε τίποτε, ἀφοῦ θάσαι ὁ κύριος Φίλιππος μαζί σας.

— Μπορεῖς νάσαι βέβαιη, Ἰουλιανή, πὼς δὲ θὰ πάθουν τίποτε τὰ μικρά. Καὶ ἀπὸ τὸ ὕψος τῶν δεκατριῶν τοῦ χρόνων, ὁ Φίλιππος κοίταξε τὴ Φραγκίσκα καὶ τὸν Πέτρο σὰ μπεμπέδες ποὺ μόλις ἀφησαν τὸ ρογοβόζι.

Τὰ παιδικὰ δὲν πειράχτηκαν καθόλου ἀπ' αὐτὸ τὸ ὕψος. Ὅταν ἔλειπε ὁ πατέρας τους καὶ ἡ μεγαλύτερη ἀδερφή τους, δοκίμαζαν μιά πραγματικὴ ἀνάγκη προστασίας. Καὶ ἡ ὑπερηφάνεια ποὺ μποροῦσε νὰ τοὺς προσφέρῃ σ' αὐτὴ τὴν περίσταση ὁ νεαρὸς μαθητῆς, ἄξιζε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη.

(Ἀκολουθεῖ) Γ. ΚΟΤΣΙΟΥΛΑΣ

ΔΥΠΗ-ΧΑΡΑ

Ἦ, τί μονότονα οἱ ὄρες ποὺ περνοῦν τῆς θλίψης μας, πὼς μοιάζουν κομπολόι ὁμοῖες, ψυχρές, ἀδιάφορες, ἀργές, κι' ἐμεῖς ξυπνάμε σ' ἄγερο θρηνηλόι.

Σὰν διαβατόριχο ἀστὲρι ἡ χαρὰ, οἱ ὄρες τῆς γοργὰ περνοδιαβαίνουν, σὰν ἀστραπὴ ποὺ μᾶς φωτίζει μιά στιγμή, καὶ πάλι στὸ σκοτάδι ὅλα μένουν.

Γιατί μὲσ' στὶς θλιμμένες ὄρες τίς ἀγές, στοὺς δύστυχους χαρίζομε συμπόνια; — Γιατί ἀδιάφοροι σὲς ὄρες τῆς χαρᾶς, στοὺς ἀμοιρους ἀπορροῦμε καταφρόνια; ΒΑΣΟΥΛΑ ΜΠΟΥΡΝΙΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΗΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

1. ΜΑΡΙΑΝΝΑ Γ. ΚΑΑΒΡΟΥ, Φωτεινὸ Καντῆλακι, Κάλυμνος, Ἰσότιμος 242ου Διαγ. Λύσεων. — 2. ΚΩΣΤΗΣ Ε. ΚΑΤΣΑΡΟΣ, Περιπλοπὸς καὶ Πλανέδιος Τρεβαδούρος, Κυπαρισσία, Α' Βραβεῖον 241ου καὶ Ἰσότιμος 233, 235, 237 καὶ 238ου Διαγ. Λύσεων. — 3. ΑΝΕΜΩΝΗ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ, Ἄλι-ζάνδρη, Α' Βραβεῖον εἰς τὸν Διαγ. Λυκῶν Λέξεων τοῦ Πεντάθλου — 4. ΔΑΛΕ Κ. ΤΣΑΓΓΟΠΟΥΛΟΣ, Πλοῖαρχος Γράν, Καν/πολις, Α' Βραβεῖον 247ου Διαγωνισμοῦ Ἀσκήσεων, Ἰσότιμος 242ου Διαγ. Λύσεων. — 5. ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΑΡ. ΣΠΗΛΙΩΤΗΣ, Ἀγκάθι, Θεσσαλονίκη, Ἰσότιμος 246ου Διαγ. Λύσεων.

ψηλό καρναβαλιό της να ξεχωρίζεται ανάμεσα απ' τα άβυσσολογά χαμόσπαστα της.

Ήταν τόσο όμορφα η ζωή στο χωριουδάκι εκείνο! Τό πρώτο μας ξύπνασε το τραγικό κορδόνισμα των κοπαδιών που πέφταναν για τη βοσκή.

Μετά το γάλα μας, γνύνομαστε και κάναμε μακρινούς περιπατούς ή μακρινές άκρομαές, και τό μεσημέρι άνταμωμόμασε στο παρκάκι όπου χωρίζαμε για τό φαγητό.

Ξέχωρη εδωχάριστη βροίκα με να πηγαίνουμε πάνω στο «Έλατο τής Βοσκοπούλας». Ήταν μία στήνη που κάθονταν μία βοσκοπούλα με κατάρια μάτια και κατάρια γυαλιστερά μαλλιά, κοιτάδες που έφταναν βόλτα απ' τό κεφάλι της. Μάς έδινε ζεστό γάλα και γιαούρτι. Όρες την άκούγαμε να μάς τραγουδάει ένα τραγουδί γλυκό που έμοιαζε νανούσιαμα.

Από κει ψηλά βλέπαμε τον ήλιο να χάνεται μέσα σε μία γαλάζια άγκαλιά, βάφοντας τό γύρω μ' ένα χρώμα κόκκινο βαθύ. Τό μάτι μας άθελα έπεφτε στο κομητήρι του χωριού που όλοένα έμαύριζε. Τότε στην καρδιά μας άπλωνόταν μία μελαγχολία βαθεία. Ήταν χαμηλοί χωματίνοι τάφοι με μερικές πέτρες έπάνω ή κανέναν ξύλινο σταυρό.

Τά φεγγαρόλουστα βράδια πηγαίναμε σε άλλωνα. Βλέπαμε τό χιλιετραγουδιόμοιο Χελμό άντικρύ, κάτω απ' τίς άγυρές άχτίδες χιονισμένο, να μοιάζει άσημεία λίμνη στο σβύσιμο τής ήμέρας.

Τά τραγουδι μιάς γλυκειάς φλογέρας μάς βρόιζε σε μία γοητεία γλυκειά.

Μά άλοίμονο! κάποιο άπόβραδο βροχερό του Σεπτεμβρη είχαμε άφησει τό όμορφο χωριό και την όμορφα ζωή, και ό σιδηρόδρομος κούδωσε για την πόλη. Ή βροχή έπεφτε μονότονη, άργη στα κλειστά τζάμα, σαν τό δάκρυα που γέμιζαν την ψυχή μου και έξοπαζαν σε πικρό παράπονο. Έκλεισα για πολύτά μάτια μου και έφερα άλλη μία φορά τη Βυτίνα μπροστά μου...

Στόναστος 'Απάχης

ΤΟ ΟΡΦΑΝΟΥΛΙ

Είναι μία νύχτα του Γενάρη. Ο βοριάς φυσά μανιασμένα, λές και τό πάντα θα καταστρέψη. Φυσά με την ίδια δύναμη και στους φτωχούς και στους πλούσιους. Δέν συλλογίζεται ότι με τό ψυχρό του φύσημα φέρνει πολλές δυστυχίες. Άλήθεια! Πόσο φτωχά παιδάκια, που γυροφέρνουν στο δρόμο ζυπόλυτα, δέν άρρωστούν έξ αίτίας του! Πόσα όρφανάκια με ρούχα κουρελιασμένα δέν τρέμουν στην συνάντησή του και τρέχουν να προφυλαχθούν σε καμιά γωνιά του δρόμου! Τιποτε

απ' όλα αυτά δέν συλλογίζεται ό βοριάς.

Ή γη είναι στρωμένη μ' ένα κατάλευκο ασπέντι. Στη γωνιά του δρόμου είναι ένα έρημοπαμένο τζάμι μπορεί να ίδη κανείς τί γίνεται μέσα, κάτω από τό φως του καντηλιού.

Στό βάθος του δωματίου, πάνω σ' ένα κρεβάτι, μία μητέρα άγωνίζεται μεταξύ ζωής και θανάτου. Είναι μέρες τώρα πιασμένη. Τό κοριτάκι της, καθισμένο στο προσκέφαλό της, σιωχλαίει.

Όσο ή ώρα περνά, ή άγωνία τής δυστυχισμένης μητέρας μεγαλώνει. Καί τίς τελευταίες της στιγμές λέγει:

— Ρόζα μου, έλα να σε φιλήσω. Άνασηράνεται με κόπο στο μαξιλάρι, αλλά οι δυνάμεις της την έχουν άφήσει και πέφτει χωρίς δύναμη να σηκωθεί πιά.

Τό κοριτάκι της έχει γίνη παιχλάκι και τώρα, για τελευταία φορά, λέγει:

— Ρόζα μου! Καί ή Ρόζα άπαντά: — Μαμάκα μου!

Και σκύβει να τή φιλήσει, αλλά τό κορμί πιά σώμα τής μαμάς την κάνει να σταθί. Ή άρρωστη είναι νεκρή!

Όλα γύρω στη μικρούλα σκοτεινιάζουν. Έχασε τή μητέρα της, τό μόνο της προστάτη. Στην τόση παραζάλη της πέφνει μιάν άπόφαση.

Άνοίγει την πόρτα και τρέχει... τρέχει... Για ποιά;... Ούτε ατέη δέν ξέρει!

Θερμή Αδμή

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ—ΕΛΠΙΔΕΣ

Όταν καμιά φορά κάθονμαι κι' άναπολώ τό παιδικά μου χρόνια, τό χρόνια που ό άνθρωπος δέν έχει καμιά άκόμα φροντίδα, που δέν τον βασανίζει καμιά άκόμα σκέψη κι' έγνοια, σά θυμάμαι αυτά τό χρόνια, ή ψυχή μου πλημμυρά άπό χαρά. Πλημμυρά γιατί θυμάμαι όλα τ' άφελή και ζωηρά παιχνίδια μου, όλες μου τίς τότε χαρές—κι' όχι λύπες.

Για μία στιγμή ξεχνιέμαι και νομίζω πως βρισκομαι στα όμορφα εκείνα χρόνια κι' αισθάνομαι βαθειά την ίδια χαρά που αισθανόμουνα τότες. Ω, άφελή παιδικά μου χρόνια, άλίμονο, δε θα σας ξαναβρω! Σάν οας άναπολώ, άσημονό για μία στιγμή τίς τωρινές μου λύπες κι' αισθάνομαι μόνο τή χαρά από σας... Τι συμβαίνει όμως; Μου φαίνεται πως χάνεστε από μπροστά μου, σά να σας κρύβη κάποιος πέπλος και μία φωνή μου φαίνεται πως άκούω να μου λέει:

— Αυτά είναι τό παρελθόν. Ή άνάμνησή τους άς σε γεμίσει χαρά. Σκέπτονται σ' εμένα. Άλλά, κοιτάξε κι' εκεί... Τι είν' αυτό που βλέπω; ένα μεγάλο—μεγάλο ερωτηματικό!

Τί νάναί άραγε; σκέπτομαι. Κι' ή φωνή μ' άπαντά:

— Είναι τό μέλλον!

Τό μέλλον! Νά μία λέξη που γιά να βαθύνω στην έννοιά της πρέπει να σκεφτώ πολύ-πολύ. Αυτό είν' άλήθεια. Άλλ' ατέη ή σκέψη πόσο μ' εδωχάριστεί! Τι κάνει κανέναν όταν σκέπτεται τό μέλλον; Πάντα δικά του όνειρα, προυπολογίζει τίς χαρές του, την εύτυχία του, ποτέ λύπες. Κι' ατέη την προσδοκία τής εύτυχίας και τής έκπληρώσεως των γλυκών μας όνειρων στή λήμα έλλάδα. Ατέη, μαζί με την άνάμνηση, σκορπίζουν στον άνθρώπο λίγη χαρά. Ατέη τον κάνει να πλέη σε όικανοτές εύτυχίας. Είναι—πρό παντός για τους δυστυχισμένους— «θεά». Ή θεά Έλλάδα!

Έτσι σιγά-σιγά τό μεγάλο ερωτηματικό μικραίνει. Κι' αυτό γιατί; Γιατί ή θεά ατέη με γέμισε από χαρά και όνειρα, ώστε να μη θεωρώ τό μέλλον τόσο φοβερό.

Γλυκειές άναμνήσεις, πόσο μου είστε προσφιλείς! Γλυκειά μου θεά έλλάδα, πόσο σε λατρεύω!...

Σεπτεμένη Λαίδη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ή κάμαρα είναι κάπως σκοτεινή. Έχουν κλεισίσει τίς γυάλινες για σά μη μπαινίη κοιλές ήλιος. Ο Τότης άξαφνα τίς άνοίγει.

— Ε, τί κανείς εκεί; του φωνάζει ή μητέρα του.

— Μιά στιγμή, μαμά, άπαντά ό μικρός—να μετρή λίγο φώς κι' έπειτα τίς ξανακλείνω!

Κόκκινο Καναρίνι

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΡΑΣΕΩΣ»

Άθήνα, 42 όδες Έθριπίδου, την 21 Σεπτεμβρίου 1931

ΑΔΑΡΣΗ

Δέν παραλαμβάνω γράμματα με άνεπαρκές γραμματόσημο, γιά τό όποία πρέπει να πληρωώ. Ζυγίζετε τα και βάζετε τό γραμματόσημο σωστό. Δέν άπαντά σε κανένα, όταν με ρωτά για πράγματα που τα έχει ό «Όδηγός του Συνδρομητού. Τιμάται δε. 5, ταχυδρομικός δε. 6, και πρέπει να τον προσηθευθή όποιος θέλει να λαβαίη μέρος στην κίνηση.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΕΛΙΔΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΠΑΛΙ ΝΑ ΣΤΕΛΝΕΤΕ...

Με πόση άυπομονησία περιμένα πολλοί ατέη τή δήλωση! Είναι γραμμένα από καιρό κομμάτια για τή Σελίδα και τό φύλαγαν να μου τα σταλούν μόλις θέλεγα πάλι έτι δέχομαι... Καί να, ή ώρα ήλθε. Ο μεγάλος σωρός των κομματιών που είχα, τελείωσε. Άν βγάλω τά απορριπτικά, μόλις θα μείνουν για δυο, τρία τό πολύ φύλλα. Πρέπει λοιπόν να λάβω κι' άλλα...

και στο εξής, έννοιά να μπούμε σ' τέτοια τάξη, ώστε να μη γεννιέται τό παραμικρό παράπονο για τή Σελίδα, ότι άλλων δηλαδή δημοσιούναι πολλά και άλλων λίγα. Γι' αυτό θα βάλω εδω μερικούς όρους, που πρέπει να είναι άπαράβατοι.

Α'.—Όσοι έχουν δικαίωμα στή Σελίδα—συνδρομητά δηλ. ή άδέλφια των με ψευδώνυμο έγκυρωμένα γιά τό 1931—δέν μπορούν να σταλούν τώρα παρά ένα και μόνο κομμάτι...

Β'.—Τό κομμάτι αυτό, είτε πρξό είτε ποιήμα, είτε πρωτότυπο είτε μετάφραση, δέν μπορεί να ήπερβαίη τή στήλη (μετράτε τίς λέξεις του κομματιού σας και μετρήστε από τή Σελίδα, για να ήπερτε.)

Γ'.—Τό κομμάτι αυτό πρέπει να είναι γραμμένο εναντίονωτα, ταχτικά, με ζωηρή μαύρη μελάνη. Νά άπέρχη κι' άνάλογο περιθώριο. Νά ξεθώρια, τά δυσανάγνωστα, ή βιαστικά, με σβούρατα, με μουτζούρες, με προσθήκες και διορθώματα από πάνω, θά άπορριπτούνται. Κι' αυτό άκόμη: Όταν γεμίσετε μία σελίδα, να παίρνατε άλλο φύλλο χαρτί για να συνεχίσετε και να μη γράφετε από πίσω στή ίδια. Καί τό χαρτί σας να μη είναι πολύ πλατύ. Όσο στενότερο, τόσο τό καλύτερο για μένα και για τον τυπογράφο.

Δ'.—Στην πρώτη σελίδα, έπάνω απ' τόνορά σας, τό ψευδώνυμο και τον τίτλο του κομματιού, θα γράψετε: «10 κομμάτι για τή Σ. Σ. Σ. μετά τή δήλωση τής 26 Σεπτεμβρίου. Κατά τό έτος 1931 μου έχουν δημοσιευθή και άλλα (τόσα) κομμάτια (ή κανένα)». Στο τέλος του κομματιού να βάλετε πάλι τόνομα και τό ψευδώνυμό σας.

Ε'.—Δεύτερο κομμάτι δέν μπορείτε να σταίτε, παρ' άφοδ ίδη την άπόρριψη ή τή δημοσίευση ατέ του πρώτου. Τότε θα έπιγράψετε: «20 κομμάτια για τή Σ. Σ. Σ. άντι του Ιου που άπερράφη (ή ή δημοσίευση) στο δέτα φύλλο (ή όλο)». Τό ίδιο κατόπι για τό 4ο και καθετίς.—Θά κρατή στο γραφείο μου ένα βιβλίο, όπου θα γράφω τά κομμάτια μόλις τα λαβαίνω. Όσα άπορριπτούνται ή δημοσιούνται, θα τα σβώνω. Κι' άν μου σταίη κανείς κομμάτι, πάλι τό σβώνω τό προηγούμενο, δέν θα τό γράφω στο βιβλίο, αλλά θα τί πετώ άμέσως από καλάθι.

Ζ'.—Θά διαβάζω τά κομμάτια με τή σειρά που τα λαβαίνω, και θα τά δημοσιεύω με τή σειρά που τά έγγράνω. Έξαρσηθ θα κάνω μόνο όταν, για τήν ποικιλία τής Σελίδος, μου χρειάζεται ένα άρισμένο είδος, ποιήμα π: χ: φαιδρό άίκαδοτο, γνωμικά κτλ.

Ζ'.—Όσοι, σε περίπτωση που τό κομμάτι τους άπορριπθή, δέν θέλουν να φανή τό ψευδώνυμό τους, μπορούν να συμπαινών από κάτω οίχθήποτε συνθηματικά άρχικά. Π: χ: «Αν άπορριπθή τό κομμάτι, παρακαλώ να μου τό δηλώσετε όπό τά στοιχεία Α. Μ. Φ.»

Αυτοί είναι οι όροι μου. Καί σά

παρακαλώ να τους κρατήτε, όπως θα τους κρατώ. Κι' εγώ, με τή μεγαλύτερη άκρίβεια και αοτηρότητα. Έτσι μόνο θα έχωμε την τάξη εκείνη που τήν έπιθυμούμε όλοι.

Λοιπόν, να μου σταίτε τώρα τό πρώτο σας κομμάτι—και καλή έπιτυχία!

Η. Έρω Λεόου (δ. Μπουρνά) μου γράφει: «Με μεγάλη συγκίνηση βλέπω τά παιδιά να με συγχάρουν για τον προβιβαισμό μου σε συνεργάτρια. Σε παρακαλώ να τά εδωχάρισήτε θερμάτα από μέρους μου. Έπειδή δέν μπορώ να ήπαντήσω στον καθένα χωριστά, δέν θέλω να νομίσουν ότι τά εύχενικά τους λόγια μάρφινουν άουγκίνητη». Ή ίδια μου άναγγέλει ότι έχει μεταφράσει κι' άλλο όμορφο διήγημα του Νταντέ, με εικόνες πάλι του Mithach, το θεαματικό ζωγράφου, που ζωντανάζει πραγματικά τά πρόσωπα. Μά με μου τό σταίτε, να τό βάλλω με ως συνέχεια του «Παλιού Καραβιού», που στέλλω φύλλο τελείονω.

Πολύ μου άρεσε τό «φιλολογικό» σου γράμμα, Ζωζέτα Φαμπρικέη. Άλλά για να τό δημοσιεύω ως κομμάτι στή Σελίδα, είναι άδύνατο. Πρώτο, γιατί δέν έχω ψευδώνυμο κι' έπομένως δικαίωμα στή Σελίδα, και δεύτερο γιατί μου τ'όστειλες σε καιρό που δέν δεχόμουν κομμάτια. Τι θέλεγα οι άλλοι, άν έκανα έξάρση; «Ότόσο σ' εδωχάρισα για τά καλά λόγια που βρήκες για μένα, και σά εδωχόμαι να κερηγορηθής γρηγόρα για τον χωρισμό του άγαπήμένου μικρού άδελφού. Έπιπώ άκόμα να πάρης και ψευδώνυμο και να μπής στην κίνηση—πράγμα που και σά βέβαια τό έπιθυμείς.

Τά έλαθα όλα, Πάνθησά Αβραδάτου, και χέρηκα μου πάρα... ή τριπελιά. (Μά και σ' τριπελιά; άμαρτία είναι...) Ή Δούλη Δωδεκανήσος για τον Γ. Μνο σε είχε συχαρά και τίς διαβάζω τίς εδωχάρισές σου, καθώς στον Πολυβότη. Ή φωτογραφία σου, δέν έβρω πως, έμεινε έξω από τίς σελίδες που κατηύρισα. (Είχι κι' άλλη μία σειρά που τά δημοσιεύθ' από έρχόμενου). Άλλά έννοια σου, μόλις λάβω δυο τρεις άκόμα φωτογραφίες βραβευμένων—και θα λάβω τώρα μετά τόσα Άστοκλάσμα—θα βάλω και τή δική σου στην πρώτη σειρά.

Χρυσόθρα, όταν οι Πνευματικές Άσκήσεις άπερβαίνω λίγο ένα στοργυλό αριθμό, άφαιρώ αυτές τίς μονάδες. Π: χ: τίς 205 τίς λογαρίως ως 200. Καρίω δηλαδή πάντε λύσεις. Έτσι τά έννεά δέκατα είναι 180, ένθ ή Σαπουρόφουσα είχε λύσει 185. Άλλά και τίς 205 να λογαρίωσα, θάπρεπε ναχί 184, διαφορά δηλαδή από μία λύση, που δέν είναι βέβαια τίποτα να γίνεταί λόγος.

Ν. Κ., σε συχαίρω για τήν ήπιτυχία που είχε στο σχολείο ή διδάχτή σου για τους τρεις άρχίλους τραγουδις. Άλλά σοο για να τή δημοσιεύω, λυπόμαι που δέν μπορώ. Βιογραφίες έλληνων κλασικών, που τά παιδιά τίς διαβάζουν και τίς έσώζω από τό σχο-

λείο, είναι περιττές στο περιοδικό μας. Προσπαθή, βλέπεις, να συμπληρώνω τό σχολείο, και δημοσιεύω συνήθως ό,τι δέν διαβάζεται και δέν διδάσκεται εκεί.

Γιορζέττα, τώρα που έγινες καλή και τελείωσαν βέβαια οι έτοιμασίες του γάμου—θερμά συχαρήτηρια στην καλιά μου φίλη—έπιπώ να μου γράψης συχνά. Έδωχομαι να σοο κάνω συντροφιά όχι σε άρρωστες, ούτε σε στενοχώριες, αλλά πάντα σ' εύτυχίες. Χαρή λύσεων έστειλα.

Μου φαίνεται παράξενο, Κυρά-Φροσύνη, να μου γράφεις πάντε φορές και να μην έλαβες ούτε μία άπάντηση. Μην κάνεις λάθος; Είπα στον κ. Φαίωνα ότι σά είσαι τό ρεπόρ της... καταρριδοφρέας. Ο Η. που κρίνει τά βιβλία στή «Νέα Έστία», είναι ό γνωστός καιτής κ. Κ. Παράσχος. Ή Γ. Α. ναί, ήταν πρώτα στην πόλη σας, αλλά τώρα δέν έχει ψευδώνυμο.

Ριγολέτε, δέν είναι ανάγκη να στέβης τό μυαλό σου για να βρίσκεις «σπουδαία» θέματα. Όταν μου γράψης τίς σκέψεις σου, τίς έντυπώσεις σου, τά νέα σου, άρκει. Ούτε είναι ανάγκη να σοο άπαντώ με μεγάλο παράγραφο σε κάθε γράμμα... Καίρω που γνωριστήκες εκεί με τή Φιλώσοση και τής διαδιδάω τά συχαρήτηριά σου για τά έργα της και δημοσία, άφοδ τό έπιθυμής.

Γιατί να μετανοήσης, Αιλιάνη; Στός άγωνισμούς λαβαίνω κανείς μέρος για να έξοικηται, για να δοκιμάξη τίς δυνάμεις του κι' όχι για να παίρνη τό Α Βραβείο... Θέλω δηλαδή να πώ, ότι κι' άν δέν τό πάρη, δέν θα πξή ότι ό σκοπός του άπέτυχε κι' ό κόπος του πήγε χαμένος... Πολύ όμορφα αυτά που μου γράφεις για τήν πυρκαϊά των διαόν.

Ναί, Ζωζέτα, πρέπει να κάνη κανείς κάθε μέρα έτσι, ώστε τό μέλλον να του φαίνεται χαρομένο και τό παρελθόν να του είναι μία όμορφα άνάμνηση. Κι' έτσι έκαμεις και σά τους τρεις αυτούς μήνες που πέρασε τόσο έξοχα στο κάμπ. Μου φαίνεται μέλιστα πως αυτό έκαμεις και σ' όλη σου ός τώρα τή ζωή... Σε συχαίρω για τίς μεγάλες σου έπιτυχίες και δέν άμφιβάλλω πως θάχης κι' άλλες πολλές. Όταν θα γυρίσης στην Έλλάδα, έλας ατές οι φίλες μου που τίς άγαπήξ και τίς θαυμάζεις, με μεγάλη εδωχάριστηση θά σε γνωρίσω.

Βαθειά μέρα συγκίνηση ένα άρθρο για τον κ. Ξενοπόλο, γραμμένο από τή δ. Σοφία Μαυροειδή, που δημοσιεύθηκε στο τεύχος τό Σεπτεμβρίου τής «Έλληνίδος», του γνωστού περιοδικού του «Έθνικού Συμβουλίου των Έλλήνων». Είναι χωρίς άλλο τωραίωτο άπ' όσα γράφτηκαν ποτέ για τον άνθρωπο και για τό συγγράμμα, και σάς συσταίνω να τό πάρετε οι μεγαλύτεροι και να τό διαβάζετε. Θά εδωχάρισθητε πολύ, προπάντων εκεί που μιλά για τή διαπαιδαγική εργασία του κ. Ξενοπόλου και για τή άγάπη, που τό έχουν τά παιδιά, σαράντα τώρα χρόνια...

Βεβαίωτα, Έντελβίς, άφοδ πήρες Α Βραβείο πάρο, έχεις τό δικαίωμα να σταίης τή φωτογραφία σου να δημοσιευθή. Την περιμένω μέλιστα. Πόσο σε ωφάλησ ή «φυσική» ατέη ζωή που έκαμεις στο νησί, τό βλέπω κι' από τά γράμματά σου. Δυναμίωση κι' όνοος σου έπως τό χέρι σου. Γράφεις πολύ σταθερότερα και όμορύτερα τώρα. Μπρόδο!

Ο Άνατέλλον Ηλιος βρισκείται τώρα στις Άθήνας κι' άλλαμα δέν μπορεί να τό πιστέψη. Τί όμορφα που μου περιγράφε τίς έντυπώσεις του! Την πρώτη φορά που έβπησες σ' έν άθηναϊκό δωμάτιο, έβνω, που φάνηκε πως ήταν άλλαμα στο δικό του, στην πατρίδα. Κι' άλλα κατάλαβε την πραγματικότητα, λυπήθηκε. Μά ή λύπη ατέη βάσταξε τόσο λίγο! Καί τώρα δέν τού μένει παρά... ή άνάμνησή της.

Κι' εγώ, Τζίνα, έπιπώ να μου γράψης τώρα συχνότερα, άφοδ τό καλοκαιρι ταμπελάχης και τό χειμώνα είσαι πιά ταχτικά. Ναί, ή μετακομίδη των λειφάνων του Ψυχάρη στή Χίο άνεβλήθηκε γι' άργότερα, για να γίνη μεγαλύτερη στερη ή τελετή. Φαντάζομαι τί ώμορφες έντυπώσεις θάχης να μου γράψης τότε!

Ντίνε Αδωγέτη, εχώνης πως ή άποστολή μου είναι διαφορετική από άλλων περιοδικών. Έχω παιδικά έργα, που τάχαπαι και τά νοιάζομαι σε μητέρα. Κι' όταν βλέπω ένα παιδί μου ναχί ιδέες που δέν μου φαίνονται σωστές, θεωρώ χρέος μου να του τίς βγάλω. Γι' αυτό βλέπεις κάποτε ναφαιρύνω χώρο για να νάνηκομω ιδέες, που αν για σένα είναι γαλιές, δέν είναι όμως και για τό παιδί μου που τίς έχει.

Όσο για τό «διαπαιδαγική φήμη» τής Κυράς τής Οθάουας, που τόσο τή θαυμάζεις και σά ως ποιήτρια, νομίζω ότι καμιά άφορητή, καμιά περισταση και κανένα «έλατήριο» δέν θα ίσχυε να τή δημοσιεύη, άν δέν ήταν ή ζέση, τό κυριώτερο. Όταν έχη κανείς άξια, πάντα θα παρουσιασθή περισταση για να τήν ιδούν, να τήν προσέξουν κι' οι άλλοι. Μπορώ με πώ ότι ή ίδια ή άξια δημιουργεί τήν περισταση χωρίς να τό θέλη και χωρίς να τό ξέρη. Όσο... τό συμπέρασμα βγάλε τό μένος σου. Ναί, τώρα που ξεκαθίρισε ό σωρός τής Σελίδος και κανέναν παράπονο δέν μπορώ να γωνηθώ, θά δημοσιεύθω και δικά σου έγκυρωμένα.

Ή Σιφανόν μου γράφει πόσο τή συγκίνηση ή άπάντηση που έδωσε ό κ. Τέλλος Άγρας σ' ένα περιοδικό, που τον ρούτσος πότε και πότε προτοπροσυστάτηκη: «Στή «Διάπλασι», με τό τωρινό μου ψευδώνυμο που τό πήρα τό 1910. Στα 1916 έγινα τακτικός της συνεργάτης και ποτέ μου δέν έπαφα να γράφω στή «Διάπλασι». Τόσο μέλιστα σ' ατέη να έδωσα τό όμορφο έργο απ' όσα κατόρθωσα να γράψω ως τώρα, προπάντων στός τόμους της 1924 έως 1930».—Και μένα με συγκινεί πολύ ατέη ή άπάντηση, Σιφανόν. Τους στίχους ατέους, μά που μου τους έστειλες να τους

ιδώ, θά τους κρατήσω για τή Σελίδα και θα σοο πώ όταν έλθω ή στήρα τους.

Πόσο μάγαπη ή καλή μου Φεμινιστρια! Είχε να μου γράψή ένα ήγνα και τής φαίνόταν πως είχε χρέος. Κι' όπως θα στενοχώριόταν αν τής έλειπε τό φύμι και τό νερό, έτσι αν τής έλειπα κι' εγώ, που με θεωρώ τό ίδιο άναρτίτητη. Την εδωχάρισα πολύ για τά συγκαίνητικά λόγια που τής εδωχάρησε ή καρδιά της. Ναί, ό κ. Τέλλος Άγρας ένομώζεται Εθαγγέλος Ίωάννου κι' είναι γιός του καθήγητού όνο.

Πάντε δλάκρηρα χρόνια—μου γράφει κι' ή Γαλαζιανή, που θέ είδε βέβαια την έγκριση που θε έδωνούμε τής—είνα που σκορπίζεις στην ψυχή μου τή χαρά και τήν άγάπη για κάθε όψηλό και εύγενές, κι' εγώ μόλις τώρα άποφάσισα να εδωκομώθω... Κι' έτσι όμορφα εδωκομώθω τό πρώτο της γράμμα που που προέβησε τόση εδωχάριστηση και που έπιπώ να μου τή δίνω συχνά.

Έτσι βέβαια, Βασίλισσα του Αόουου. Θα μου γράψης χωρίς να σε μέλει πόσα άλλα γράμματα λαβαίνω. Κι' όταν έχω τόπο, θα σοο άπαντώ. Όταν δέν έχω, θα σ' άναφέρω μόνο. Είσαι πολύ καλή που δέν έχεις τήν άξίωση να παίρνης τή σειρά των άλλων. Είπα τί όμορφα πέρασε τό καλοκαιρι με τή Γαρδένα και τους Βατραχούς, που ποτέ σ' έπεσκέπτοντο στην Κρησιόσιά, ποτέ τους έπεσκέπτεσο στο Μακρόν. Τετάρδια έστειλα.

Και τά δικά σου ποιήματα, Οθόρασιό Τόξο, τά κρατώ για τή Σελίδα και θα σοο πώ γι' αυτά με τή σειρά τους. Για τό άλλο δέν έχω δικιο. Είναι κι' αυτό ένα θέμα της άλληλογραφίας μου με τό παιδί μου. Μπορεί να μη μου γράφουν τίς έντυπώσεις, τους από τό διάδωμα του φυλλαδιού; Μπορεί να μη μου πούν καμιά φορά «πόσο μου άρεσε μένω τό ποιήμα του Οθόρασιου Τόξου! πές του, σε παρακαλώ, τά συχαρήτηριά μου»; Και μπορεί να μην τά πώ κι' εγώ, όταν τουλάχιστο έχω τόπο!

Θά είδες, Νάρημωσ, ότι ό κ. Φαίωνα ξαναγράφει για τό Λώρη Μαργαριτή σε άφορητές ατέους από άρθρου τής κ. Σπανούδη. Ή σημερινή Έλλάδα, ναί, είναι ή ίδια του 1927 που δημοσιεύθηκε ή φωτογραφία της. Ή πρότασή σου για τά έλεγγασα στην Έδα δέν θα γίνονταν δεκτή από τον έκδόστη τής «Καλύδας». είμαι βέβαιη. Ο κ. Κ. τής «Πρωτής» δέν έχει τόπο όμοο στην κατηγορητήριό του. Γιατί κι' ή άνώτερη τάξη, σήμερα, διαβάζει Νεοελληνική Λογοτεχνία. Όριμένως τά βιβλία του κ. Ξενοπόλου τά βρισκα κανείς και στο μάγαρο όπως και στο καλάθι.

Ήλιωει Πίρα, που με χαρά σοο ένεκρινά τό ψευδώνυμο κι' έδωσα τό δελτάριο σου στον κ. Σ. πού σ' εδωχάρισατε άπέρος—Τρεκαλιάνε, που σε περιμένω—Τζόλδη, που πόσο μου άρεσε τό γράμμα σου από τή «φύση», και θά πώ στα παιδιά να διορθώσουν όταν τελευταίο στίχο τής τρίτης στροφής του ποιήματός σου, άντι «βλέπον-

τας, «βλέπω της» — Μόνα Βάνα, που θα προσπαθήσω να σ' εδωχαρίστησω στο επόμενο, — Γαλανμάτα, που μου γράφεις συχνά κι' είναι πολύ εχθροιστημένη — Παναγρηγόρη, που θα είδες βέβαια αυτά που άνοπομονοδός να είδες — Χρυσάνθη με το όρατο ρόζ χαρτί — Αρλίτα, που με αρκετά παιδικά, βλέπω, αλληλογραφείς — Μικρή Ολλανδέζα, που δεν σου άρραούν, και με το δικιο σου, οι άποκαλύφεις των ψευδώνυμων Χλόη, που τόσο σου άρραε ό παλιός μου τόμος (ναι, έκείνο ήταν τυπογρ. λάθος) — Ίουλιέττα Ρωμάιον, που σου έανάσταλα 10 τετράδια — Δευκάτα, που σε βεβαίω ότι άπ' αυτά που μου έχεις στείλει ός τώρα, έχω σχηματίσει πολύ καλή ιδέα για το μέλλον — καλά μου παιδικά, τα όρατα σας γράμματα μ' εχθροιστησαν πολύ, αλλά ό χόρος δεν μου άπτιρέπει να ός άπατήσω έκτενέστερα και περιμένω να μου έναγράφετε.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Καμένα ψευδώνυμο δεν άκρίνεται, ότε ένανέεται, άν δεν ανανεόεται άπό τό δικαιοκρ. άρ. 10. — Τα έγκρινόμενα ή άνανεούμενα έχουν άς την 30 Νοεμβρίου 1931 Όσα συνδεόονται άπό Α. άνοκον εέ άγόρια και όσα άπό Κ, εέ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Άναπλιωτάκι, ά. (ΠΦ). Μέλας Άδάμας κ. (ΡΨ). Ματωμένο Χαμόκλαδο, ά. (ΝΠ). Σκλόβα Δωδεκάνησος, ά. (ΓΖ). Νύμφη του Ίονίου, κ. (ΑΓ).

Άνανεώσεις Ψευδωνύμων: Πλανόδιος Τροβαδοφόρος, ά.

Η Διαπλάσις άσπάζεται τους φίλους της: Χωρίς Φτερά (τί τρομαχτικό όνειρο!..) Σκλόβη Βορειοηπειρώτην (έλαβα, εχθροιστή, έστειλα χάρη που αλληλογραφείς με τόσα διαπλασόπουλα) Ύψις Φουσκινόν Μπεμπέν (έστειλα έλπίως πώς δεν άρρηγής πάλι με μου γράφης) Χρ. Παπαχριστόπουλον (ό Μαντόφ είναι ό κ.Κ. Λεοκάδιτης τό σπυτικό εε χαιρετά) Κρητικό Άστέρη (στο έρχόμενο, γιατί και σήμερα δεν είχα τόπο) Μπούλαν Βλιωάκη (τό γράμμα σου μου έπροξένησε μεγάλη εχθροιστηση) με ήταν καιρός! άς έλπίσω τώρα ότι κάποτε θα πάρης και ψευδώνυμο για να μου γράφης συχνά) Πανελλήνιο Όνειρο (και όσα στο έρχόμενο θα σου πω γ' αυτή την Άσκηση) Έξυπνο Κυπριωτάκι (θα τό διαβάσω και θα σου πώ) Άνώγειον Γερμάδην (όχι, δεν έλαβα άκόμη τό διηγηματάκι δάν τό βρήκα επινυχμένο) Μυρτίλον (σοβ ένεκρίθη χάρη που είσαι τώρα έντελώς καλό ε, βέβαια, άφοδ δεν άπτιρέπουν οι γιατροί, δεν πρέπει να κάνης μπάνια) Ανώγειν (έστειλα κόνεις πολύ καλά που φροντίεις άπό τώρα) Κρητικό Άγοριόλι (έλαβα δεν πειράζει, φτάνει νασαι πιο τακτική στο έξης) Έδαίοθηγη Καρδοβίαν (τήν έλαβα) Φάουσι (όχι, που καιρός) χαιρετά και τή Μαργαρίτα και τήν παρακαλώ να μου γράφης χωριστά, μπορεί πάναντί και στοδ δού μαζι:) Παλιό Άθήνα (εχθροιστή για τίς όρατες εικόνας) κάποιος θα χρησιμοποιήσω) Κόκκινη Σκιά

(δεν πειράζει, όταν είναι τόσο μαύρο τό μολύδι... μακάρι ναταν έτσι και τό μελάνια μερικόν!) Άναπλιωτάκι (γράμμα σου για Όδηγό δάν έλαβα) Τρελλόν Βιολισταν (έλαβα, εχθροιστή, έστειλα) Γκαργκόη, Χερσαλλίδα κτλ. κτλ.
Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 20 Σεπτεμβρίου στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 256ου Διαγωνισμού Δόσεων. Αί λύσεις του φυλλαδίου τούτου είναι δε ίσαι μέχρι της 19 Νοεμβρίου.

582. Λεξιγραφος
Φτωχός μιάς χώρας κάτοικος,
Μ' άλλον φτωχό πολύ
Και με λουλουδι ένάνεται
Και νά, άπ' αυτή τήν ένωση
Μιά πόλη έλληνική
Μικρούλα φανεράνεται.
Άρχοντοπούλα

583. Στοιχειόγραφος
Είμαι κάποιος κοταμάς,
Τής Άσίας χώρα βροχώ,
Κι' άν μου λείψη τό άοχικό,
Όμορφιά κι' άσπρα έχω.
Πέτρος Ριενσαί

584. Μεταγραμματισμός
Παιρνω αιγύπτου θεο
Που τή λάμψη του θαυμάζω,
Και τό μεσιανό του άλλάζω
Και τον κάνω στο λεπτό
Βήμα μέσ' στην έκκλησία
Για νακούμε λόγια θεία.
Μύρον της Άνδρου

585. Άναγραμματισμός
Βρασιλόπουλο άρχαίο,
Έγινε και βασιλιάς
Μ' άν τον άναγραμματίσης,
Τό ψαδόλεχτο τ' όραίο,
Όπου τάχηστα πετάς
Τού γραφείου, θάντικητής.
Άζώπρος

586. Ψαροκόκκαλον
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Νάντικα σταθετόν όι άστειρικοί
διά γραμμάτων όστε νάναγινώσκωνται: Ίδωρ στάσιμον' άγριον
ζώον' βασιλεύς τής Πελοπίας ποταμός
της Εύρώπης Άυτοκράτωρ
της Ρώμης μέρος αίσθητησίου
νήσος του Αιγαίου νομοθέτης.
Δικ Σανό

587. Κρυπτογραφικόν
128456789 = Διαβόητος ρώσος
2386182 = Άρχ. κράτος τ. Άσίας
845158 = Μέρος του άνθους
4618783 = Έκρηκτική ύλη
54568 = Άρχαία πόλις
642782 = Άδικοκρίσιρα
7182892 = Έμβλημα θεού
8942982 = Κράτος
9271859 = Χημικόν σώμα
Ρωσικόν

588. Έπιγραφή
Τ Β Α Υ Τ Η
Σ Ι Φ Ο Ο Ρ
Ο Ρ Ε Τ Κ Ε
Γ Τ Κ Σ Α Τ
Α Ε Σ Η Κ Φ
Α Ν Η Α Ε Η
Ζητείται ή άνάγνωσις.
Αυδόχαρτο

589. Φωνηεντόλιπον και Έλιποσύμφωνον εκ Διπλής Άκροστικίδος

Τά μεν άοχικά των κάτωθι ζητούμένων λέξεων άποτελούν φωνηεντόλιπον γωμοικόν, τά δε δεύτερα γράμματα έλλιποσύμφωνον, άμφοτερα του τύπου * * * - * *

των όποιων ζητείται ή άνάγνωσις:
1, Φυσική έπιστήμη: 2, Θεός, 3, Άυτοκράτωρ και μέγας στρατηγός: 4, Άρχαίος άγαλματοποιός: 5, Βασιλεύς της Θεσσαλίας.
Σεπενέφουσα

590. Γρίφος
βου βου υ ρητά;
βου κε
βου βου πά πά πά!
βου βου
Έσχασμένη

Α Χ Ξ Η Ι Σ

385. Ισαβέλλα (Ις, Άβελ, λά),
— 386. Ροδάνα (ροδά κοινά). —
387. Πύργα (πύρ, Ρά). — 388. Όρφεύς-Μορφεύς. — 389. Η βάρκα (πλοία, άυτοκίνητο κτλ.)

390. Σ Ο Σ Ο Σ Ο Σ
Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο
Μ Η Α Α Ι Τ Ο Η
Σ Α Η Α Α Ι Τ Ο Η
Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο
Ν Ν Ν Ν Ν Ν Ν

391. ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ (έσπερα, Ρέα, Ισπαιία, στέρας, τέρας, άριστερά). — 392. Όλος — ός = οί + (δικος — κάκος =) δε + (βραδύπους — βροδύ =) ποδς = ΟΙΔΙΠΟΥΣ. — 393-397, Διά του ΡΙΣ: Πίσις, περιός, φερικός, άριστος, εχθροιστής. — 398. ΛΥΣΙΑΣ (Άδριασσα, Μύρα, ΑΐΣωπος, μυρία, Μυσία, άγλάς). — 399. Χιολιοτρίπτη λαγηνί, με σταλιά νερό δε χύνει (τό σπρουγγάρι). — 400. Ένδυμοδός άπόνας (έν θή μου, τούς, άπό ντ α, ς.)

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
Τής Α' Περιόδου (1879 - 1893)
ζαπό τους έκδοθέντας 24 τόμους
ύπάρχουν άκόμη μόνον οι έξης
τρείς: 1ος, 14ος, και 18ος. Έκαστος
τόμος δρχ. 25, ταχυδρομικώς δε άποστελλόμενος δρχ.
28, 50 διά τό Έσωτερικόν και
δρχ. 35 διά τό Έξωτερικόν.

Τής Β' Περιόδου (1894 - 1930),
έκδόθησαν όλοι οι έκδοθέντες: τόμοι,
37 έν δρχ. Έκ τούτων, οι
μέν Τόμοι των έτών 1894 - 1928
τιμώνται έκαστος άρραφος δρ. 80
και ραμμένος δρ. 85. Οι δε
Τόμοι του 1929 και 1930 τιμώνται
έκαστος άρραφος δρ. 110
και ραμμένος δρ. 115.

Ταχυδρομικά τέλη έκάστου
τόμου προσθετά εις τας άνω
τιμάς: Διά τό Έσωτερικόν δρχ.
5 ό άρραφος και δρχ. 15 ό ραμ-
μένος, διά δε τό Έξωτερικόν
δρχ. 23 είτε άρραφος είτε ραμ-
μένος.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

οι συνδρομηταί μου, διαν
λήψη ή συνδρομή των, να
τήν άνανεώνουν άμέσως,
χωρίς να με διαβολλουν εις
τόν κόπον και τό έξοδον να
τό υπενθυμίζω στον καθέ-
να ιδιαιτέρως. Η Έγκαιρη
άνανέωσις τής συνδρομής
είναι τό πρώτιστον χάριος
του καλού συνδρομητού.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τό πολλά λέξεις με άπλά
στοιχεία δρ. 6, τό έλάχιστον τίμημα. Πέ-
ραν των 10 λέξεων 60 λεπτά ή λέξη,
με πάλι δε στοιχεία λεπτά 70 και με
καφέλα δρ. 1. Ό χωριστός στίχος δρ. 3.
Οι με συνδρομηταί πληρώνουν τό διπλό.
Η προληορή είναι άπαραίτητη.

Α' λαβέρη, έπιτέλεσε εδώσατε σπείρη
ζωής σας. Συμχαρήτρια για τή λα-
δοσμένη άποκάληψη.
Νοφούλα τ' Έδρανοδ
/ ΑΑ' - 619 /

Η ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ
ΠΡΟΣΕΧΩ ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
/ ΑΑ' - 620 /

Α' νταλλάσσω τετραδιάνα με όλους ε-
Α' Δοίς: Γεώργιον Κοκκινακην, Ιατρόν,
Χανιά Κρήτης, διά:
Μιρρή Όλλανδέζα
/ ΑΑ' - 621 /

Α' νταλλάσσω τετραδιάνα με όλους ε-
Α' Δοίς: Γεώργιον Κοκκινακην, Ιατρόν,
Χανιά Κρήτης, διά:
Ηρωικόν Ναυτοπούλεν
/ ΑΑ' - 622 /

Μ' πίνοντας στο διαπλασόκομο χαιρε-
τά όλους ες. Μέλας Άδάμας
/ ΑΑ' - 623 /

Α' ληλογραφώ, άνταλλάσσω τετραδιάνα
Α' και τόπειά καλιτεχνικά. Περιμένα
άπό όλους ες. Δοίς: Γεώργιος Φασουλα-
δης, Άπόφοτος Βενετοκλείου Γυμνασίου,
Νίσυρος (Αυδοκίνας). Πελοβώτης
/ ΑΑ' - 624 /

Α' τταβόρις, Σιώνη, Γερζάν, Αιά-
να, Περιπλοκάς, Κόποις, Κόρα
της Θάλασσης, Πάνθεις Άβραδάτου,
Χρσοειρεν, Νά περιμένα: ή γράφη
Α' όν ίνα στείλω πρώτος. Πελοβώτης
/ ΑΑ' - 625 /

Β' Α' φεδ πε, φρονήσας τήν Έλλά-
δα εορτάσκατες ήμερα ένδικω πέν-
θου, (29 Μάϊου) τη βραχέτι ότι κατω-
κείται άπό άγριους. Έβδαια αυτό σημα-
ίνει αό άλλωγες μας έχρι έκπολιτιστι-
κό σκοπέο.

Έκδορρες κόνει: Και ποιός άλλωγος
δεν κάνει έκδορρές; Μήπως πρέπει να τίς
ρεκλαμάζουμε; Είδοποιρρες ζεινικός
που μπορείν ναόδουν όχι με έπίνοιος που
δεν μπορείν. Γι' έχορρες νάντικαπατά-
ζουμε; Διάδωση της διαπλάσεως
που είναι τό πρώτιστο καθήκον καδ
συλλόγου. Άλλα, έχορρες είδο οι έκ-
πελιτισται μας και ός εδωγνακορρε.
Διαπλασόκομοε προεινίνοσε τούς
Προμηθεύς σου.

Πανελλήνιο Όνειρο, σε συμβουλεό-
μο πών μεταχρησιστής με λέξη που έ-
γνεοίς να συμβουλεόμοσι τό λεκικό για
τήν σημασία και διαθεγοραρία.
ΔΙΑΠΑΤΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
/ ΑΑ' - 626 /

Υ' πενθυμίζω στ' άγαπητά διαπλασόπου-
λα, ότι άπό καρό έπαφα τήν άνταλλα-
γή τοπειών. Μ' Μυστικόν κτλ. Προτινόν-
τας εχθροιστή Θεομάτα. ΜΑΡΚΙΣΙΟΥ
/ ΑΑ' - 627 /

Π' ρωτορμινόντας την κίνηση, στέλλω
σ' όλους ες καρδιόδωγλιτος χαιρετι-
σμούς, Έσχασμένη, ή εχθροιστή. Νέα
Έλλάς, σε ζέρω, με ζέρετις.
Ένετινέμο Πεολι